

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ilâveli

TURİZM

sayısı

Akkaba

— Kalkınmamız turizme bağlı. —

— Ooooh!.. Turistler sağolsun!

1967 YILINDA
DAĞITILACAK
CEM'AN

15
30

MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELERİN
İLK ÇEKİLİŞİ

HAZİRAN DA
YAPILIYOR

TÜRKİYE

BANKASI

(Yeni Ajans : 4004 — 84)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 25 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Haziran 1967

BOŞVERİZM!

BAZI insanlar vardır, dünyaya bakışları iki kelimenin çerçevesine oturmuş iki göz-
lük camundan geçer. Bu iki keli-
meyi siz de tanıyacaksınız. Üçer
harfli, birer heceli iki kelime:

— Boş ver!

Ne zaman olursa olsun, nere-
de olursa olsun, dünyanın bütün
dâvâlarına boş vermek felsefe-
sinde yaşayan bu yaratık, kimi
zaman erkek, kimi zaman kadın-
dır; ama aynı umursamazlık dal-
gasında yalnız duygularını değil
insanlığını da eritmiş gibidir.

— Yunanistan'da darbe yapılmış,
diye heyecanlanırsınız.. Bu
heyecan karşılığı onun ağzında
iki kelimedir:

— Boş ver!

— Orta Doğuda savaş başladı,
diye kaygılanırsınız...

— Boş ver!... diye silker omuz-
larını.

— Paranm değerinde ayarlama
yapılacakmış..

— Boş ver!

— Doğu'da eşkiyahlık artıyor-
muş..

— Boş ver!

— Okul kitapları için kâğıt yet-
tişmiyor..

— Boş ver!

— Dış ticaret açığı artıyor..

— Boş ver!

— Ormanlarımız yok oluyor..

— Boş ver!

Çevresindeki bütün dâvâlara
yabancı, dünyanın bütün konula-
rına uzak ve insanı insanlara
bağlayan duygulardan nasipsiz
bir bencilliğin içinde yaşayan bu
yaratıklar, gittikçe çoğalmaya
başladılar. Sayım yapmadık ama,
her birkaç kişiden birinin yavaş
yavaş boş ver'ciliğe kaydığını
söylemek hesapsızlık değildir sa-
nırız. Memlekette komünizm teh-
likesi büyüyor, sosyalizm yayılı-
yor, kapitalizm yürüyor, faşizm
geliyor gibi iddialar vardır. Ga-
liba bütün bunlar safsata!.. Ül-
kemizde gelişen ve hızlanan a-
kımın başında boşverizm gel-
mektedir. Yirmi yaşındaki deli-
kanlıdan yetmiş yaşındaki ihtiya-
ra kadar cümlemizi saran boşve-
rizm, yalnız büyüklük dâvâlara kar-
şı ilgisizlikte göstermiş kendini.
Günlük hayatımızın üslubu
halinde yaygınlaşıyor.

— Bugün okula gitmedin mi?

— Boş ver!

— Trafik kaidelerine dikkat et-
miyorsun!

— Boş ver!

— Çalışmazsan sıfıfta kalacak-
sın!

— Boş ver!

— Bono'nun vâdesi geldi, öde-
mek lâzım..

— Boş ver!

— Yalan söylemeye utanmıyor
musun?

— Boş ver!

— Müdür bey kimse daireye
geç kalmasın diyor..

— Boş ver!

— Ya kocan duyarsa?

— Boş ver!

— Utanmıyor musun ayol?

— Boş ver!

— Paramız yetişmiyecek..

— Boş ver!

Hayatı bir rulet sayıp boş nu-
maraları üstüne değerleri harca-
mak ve bugünden yarına gittik-
çe yoğunlaşan gamsızlık içinde
yaşamak...

Neden böyle olduk?.. Veya ne-
den böyle oluyoruz?.. Hastalık
niçin salgın hastalık gibi sarıyor
insanlarımızı? Gece kulüplerin-
den gazinolara, lüks mağazalar-
dan çay salonlarına kadar her
yanda yarınları boş verip bugün-
leri yaşamaya çalışanlar, yalnız
kendileri geleceklerini değil, bu mil-
letin yarınlarını da harcadıkları-
nın farkında mıdır?

Şüphesiz onlar bizim bu endi-

şemize gülecek ve gene iki keli-
mayla geçiştireceklerdir soruyu:

— Boş ver!

Oysa Yirminci Yüzyılda yaşıyo-
ruz, çağımızda kapitalist toplum
vardır, faşist toplum vardır, sos-
yalist toplum vardır; ama boş-
verist toplum yoktur; olamaz da!

Çünkü boşverizm bir milleti kı-
sa sürede çökertmeye doğru gö-
türür. Kimi zaman bıyıkları yeni
terlemiş bir delikanlının ağzında,
kimi zaman gül yaprağı gibi bir
genç kızın etli dudaklarında işit-
tiğimiz bu iki kelime, geleceğimi-
zin tehlike düdüğü gibi kulakları-
mızda yankılanmalı ve hepimizi
düşündürmelidir.

Her şeye boş vermek, ama yal-
mız kendi çıkarlarına ve kendi
zevklerine gelince boş verme-
mek...

Biliyor musunuz: Yeni seçim-
ler iki yıl sonra! Şimdiden bir
«Boşver» partisi kurulsun Boşve-
ristlerin iki yıl sonra iktidara
geçmeleri yüzde doksan dokuz
onda dokuzdur.

Geçen seçimlerde sandık başı-

na gitmeyen milyondan çok seç-
men, boşverizmin memlekette ne
kadar başarı sağladığını gösteri-
yor. Bu gidişle demokrasimiz
boşverenlerin demokrasisi haline
gelecektir. Karşılıklı boş verip
boş alarak yaşamayı usul haline
getirenlere boş vermemeliyiz.

AKBABA

※

Ararken...

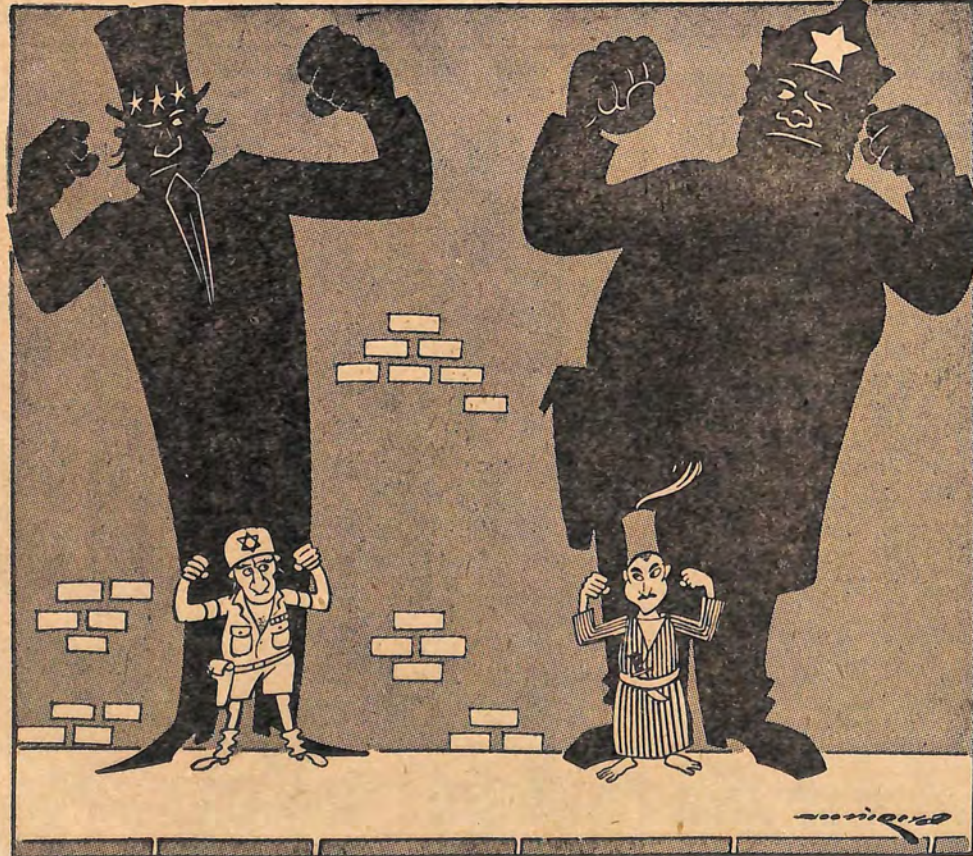
«Bizans - Roma yolunun başı,
Sultanahmet'te aranıyor»

Sultanahmet delik deşik!

«Bizans sarayının kalıntıları,
Saraçhanebaşı'nda aranıyor»

Saraçhanebaşı delik deşik!

Saymakla bitmez. Nereye bir
kazma vurulsa, nereden bir çan-
nak çömlek çıksa tel örgüyle çev-
rili, orada bir şeyler aranıyor.
Gün gelecek, hep bir ağızdan fer-
yadı basacağız galiba: Yeter bira-
der, Bizans'ı arayalım derken,
koskoca İstanbul tarihe karış-
ıyor!

Orta Doğu'da gövde gösterisi!

GALATA Köprüsü'nün altında ve üstünde, binlerce insanın, Köprü dubalarından denize olta sarkıtarak balık tutması, Köprü'deki yaya trafiğini iyiden iyiye aksattığı için, Belediye buna bir çare düşünmüş, Köprü dubalarını amatörlerden temizliyerek, üstelik vapurların yanaşamadığı yerlere yeni dubalar ekleyerek, burasını turistlerin balık tutup eğlenecekleri bir yer haline getirmeyi uygun bulmuştu. Böylelikle, Belediye'ye de bir gelir sağlanmış olacaktır.

Fen İşleri Müdürü Ahmet Sönmez, turistik dubaları hemen yaptırması, boyatması ve yerlerine takması.

Dubaların bir takım özellikleri de vardı. Kenarlara turistlerin oturmaları için, özel kanapeler, balık yemlerini koymaları için küçük alüminyum taslar, tutulan balıkları canlı olarak muhafaza etmek için, motorla deniz suyunu devreden küçük havuzlar, bu özelliklerden bazılarıydı.

Dubaların bir köşesinde ayrıca, turistlerin tuttıkları balıkları kızartmaları için mangal tertibatı da yapılmıştı. İçinde odun kömürü kullanılan bu mangalların iki gözü, ızgara yapmaya, iki gözü de balığı tavada kızartmaya ayrılmıştı.

Bundan başka, gene dubalardan birinin üstünde «İstanbul Belediyesi, Olta Satış İstasyonu» kurulmuştu. Burada misina, zoka, beden, iğne, martı tiyü, ibrişim, firdöndü, cıva, iskandil gibi olta gereçleri satılıyordu.

Turistik dubaların açılış törenini, bizzat Başkan İşcan yapmış, kurdeleyi kestikten sonra, yeni kuruluşun, Türkiye'nin turizm davasına hayırlı olması dileğinden bulunmuştu.

Dubalar hizmete açılırken, buranın hizmet personeli de seçilmişti.

Buna göre kuruluşun başında, bir «Dubalar Amirî» bulunuyordu. Kapıda, iki bilet memuru, biletlerin numaralarını kontrol için iki müfettiş, iki ızgara memuru, iki tava memuru, bir tane olta satıcısı, bir tane mangal kömürü ateşleyicisi, kömürün iyi yanması için iki tane üfleme memuru, bir tane körtükçi, deniz suyunun küçük havuzlarda devamlı olarak devr-i daimini sağlayan elektrikli tulumbanın fen amiri, bakımla uğraşan iki teknisyen, bundan başka, pişen balıkların turistler tarafından rahatça yenebilmesi için, tabak, çatal ve bıçak ihtiyaçlarını sağlayan duba levazım müdürü, dibe takılan turist oltalarını kurtarmak için kurulan «Sandallı Ekip» görevlerine başlamışlardı.

Başkan İşcan kurdeleyi kestikten sonra, Köprü'nün Eminönü tarafında, parmaklıkların dibinde toplanmış olan, kimi sakallı, kimi mini etekli 50-60 kadar turist dubaların üstüne yayılıverdi. Çoğunun önceden tedariklenmiş bir oltası vardı.

«Belediye yem dağıtım servisi» hemen harekete geçerek, müşterilere küçük alüminyum tabaklar içinde, kabukları ayıklanmış midye satışına başlamış, «Olta Satış İstasyonu» da tezgâhı işletmeye başlamıştı.

Turistlerin çoğu, çaparı deni-

len, çok iğneli, yemsiz olta kullanıyordu. Dubaların altında balık bol olduğu için, denize sarkıtılan çaparılarla üçer beşer istavrit çıkmaya başlayınca, turistlerde de sevinç gösterileri başladı. Tutulan balıklar ilkin küçük havuza atılıyordu. Müşterilerin hemen hepsi, sürekli olarak balık çekmeye başladı. Ayrıca, «Sandallı Ekip» de bulunana iki tane «Kış kış» memuru da, o çevreyi dolaşarak ve denizin içine doğru eğilip «Kışış, kışış» diye seslenerek, balıkların turist oltalarına doğru gitmesini sağlıyordu.

Aradan bir saat kadar geçtikten sonra, yeni bir problem ortaya çıktı. Her şey düşünüldüğü tasınımlar önceden plânladığı halde, hizmet servisine balık ayıklama memuru tayin edilmemişti. Turistler de, balığın nasıl ayıklanacağını bilmedikleri için, Belediye hizmeti, bu yönden bir aksama tehlikesi gösteriyordu.

Durum, Dubalar Amirine bildirildi. Amir, o civardan bir balıkçı çağırarak zorluğu hemen giderilebilirdi. Gelgelelim, dubalara,

görevlilerden başka İstanbul'lu hemşerilerin girmesi, Belediye Meclisince yasaklanmıştı. Bu bakımdan duba amiri, Meclis kararı dışına çıkmaya, sorumluluk bakımından kendisinde yetki görmüyordu.

Köprü altındaki Belediye Zabıtasının telefonuna gelerek, Belediye Başkan Yardımcılarından Kadri İlkay'ı aradı:

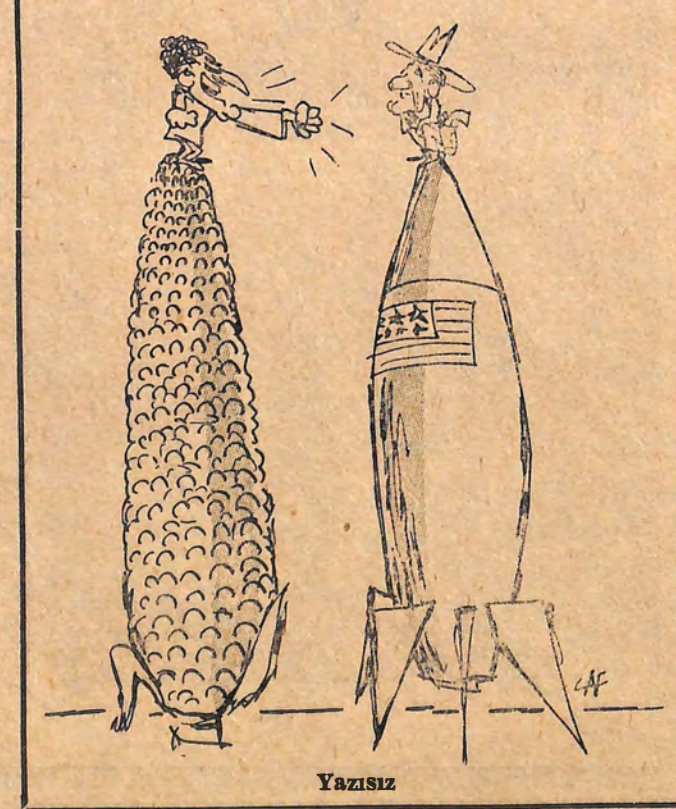
— Alo, beyfendi!... Bendeniz Köprüaltı Turistik Dubalar Amirî Hidayet...

— Buyur Hidayet bey...

— Efendim, servisimiz, sayın Başkanın bir konuşmasıyla açılarak bir sabahdan itibaren hizmete girdi. Ancak tutulan balıkları ayıklamak ve barsaklarını çıkarmak için elimizde bir görevli yoktur. Bu meseleyi nasıl halledeceğiz?

— Huummm... Evet... Onu unutmuşuz biz... Ne yapsak bilmem ki?... Bugünlük, tavacı yahut da ızgaracılarından biri bu işi becerse de, yarın Encümen'den bir karar çıkıp, bir memur uydursak olmaz mı?

Nâsir, Amerika'ya çattı. — Gazeteler —

Yazısız

— Yani bugünlük buradakilerle idare edelim demek istiyorsunuz, öyle mi?

— Evet Hidayet bey...

— Başüstüne beyfendi...

Dubalar Amirî telefonuna kapalı, dubasına döndükten sonra, yeni bir durumla karşılaştı:

Tutulan balığı kızartmak için zeytinyağı tahsisli yapılmamıştı.

Dubalar Amirî, tekrar Belediye Zabıtasının telefonuna koştu ve Kadri İlkay'ı buldu:

— Beyfendi, balık kızartmak için zeytinyağı meselesini ne yapacağız?

— Yok mu zeytinyağınız?

— Yok efendim.

— Yahu, nereden bulabiliriz zeytinyağı? Belediye levazımında yok mudur?

— Duyduğuma göre, Belediye Levazımındaki zeytinyağı ile, Başkan vekillerinden Faruk İlgaz beyin, oda kapısının menteşelerini, gıcırdamasın diye yağlamışlar.

— Hiç kalmamış mı?

— Duyduğuma göre, kalmamış.

— Yahu Hidayet, sen Köprü altındaki bakkalların birinden, veresiye tarafından bir şişe zeytinyağı uydurur. Biz yarın Encümen'den bir karar çıkartır, önümüzdeki bütçe yılında, adamın parasını öderiz, olmaz mı?

— Başüstüne efendim.

Dubalar Amirî, telefonu kapalı görev başına döndükten sonra, kötü bir haberle daha karşılaştı. Balık kızartmaya tahsis edilen tavalardan birinin dibinin delik olduğu anlaşılmıştı. Veresiye zeytinyağı tedarik edilse bile, dibi delik tavada kullanılması mümkün olmadığını gören Dubalar Amirî, koşu koşu Belediye Zabıtasının telefonuna gidip Kadri İlkay'ı buldu:

— Beyfendi, aksilikler birbirini kovalıyor. Şimdi de, balık tavalardan birinin dibi delik çıktı.

— Tuh, aksî şeytan... O delik yapıştırılmaz mı acaba?

— Bilemiyorum beyfendi.

— Sen onu yapıştırmaya bak Hidayet bey...

— Ne ile yapıştırıyım beyfendi? Bunu ancak 505 adındaki yapıştırıcı, yapıştırır.

— 505'i nereden bulayım ben? Tükürükle yapıştırır.

— Tükürük mü dediniz beyfendi? Delik tavanın dibini, tükürük tutar mı?

— Bana bak Hidayet bey! Ukalalık istemez. Tükürüğün ne işler yaptığını biliyor musun sen?

— Bilemiyorum beyfendi.

— Sen hiç tükürük kullanmadın mı yahu?

— Çok eskiden kullanmıştım efendim.

— Ne zaman kullanmıştın?

— Eskiden...

— Hangi işte kullanmıştın?

—

— Söylesene yahu!

— Söyleyemiyorum beyfendi.

— Kızdırma insanı. Mektuba pul yapıştırırken tükürük kullanmadın mı hiç?

— Kullandım elbet.

— Zarfın ağzını kapatırken?

— O zaman da kullandım.

— Sonraları, gözlüğüntün camını parlatmak için?

— Kullandım.

— Başka?

— Beyfendi, ne olur, bu işin

derinliğine gitmeyelim.

— Peki, ne yapalım? Derinliği ne gitmeyip de, dışında mı dolaşalım?

— Evet, öyle yapalım.

— Bak, beni dinle Hidayet. Sen tükürüğün asıl görevini bilmiyorsun. Tükürük, bizim politika hayatımızın en lüzumlu maddelerinden biridir. Bizim memlekette politikacı, tükürüğü yedikçe semirir, yedikçe semirir.

— Ve sonunda, tükürüğün içinde boğulur, değil mi beyfendi?

— Sonuna ne bakıyorsun sen.

— Valla beyfendi, ben bu işlerden pek anlamıyorum.

— Haydi, sen benim dediğim gibi yap da, turizm hizmetlerinde aksama olmasın.

— Beyfendi, çok affedersiniz ama, bendeniz, delik tavanın tükürükle kapanabileceğine inanmıyorum.

— Niye inanmıyorsun birader? Koskoca Belediye bütçesinin dibindeki delik, tükürükle kapandı da, balık tavasındaki delik mi kapanmıyacak?...

— Beyfendi, bana kalırsa, tavanın deliğini tamirciye yaptırmanın lazım.

— Belediyenin elinde, delik tahsisatı varmış gibi konuşuyorsun.

— Efendim, müsaade edersem, aklıma gelen bir çareyi arz edeyim.

— Söyle bakalım.

— Dilenciler var ya, dilenciler? Onları yakalayıp, birer ceza zaptı turalım. Her birinden yirmişer lira peşin para alalım. Bu da delik tavaşı tamir ettirmeye bol bol yeter.

— Dilencilerden mi çıkaralım diyorsun parayı?

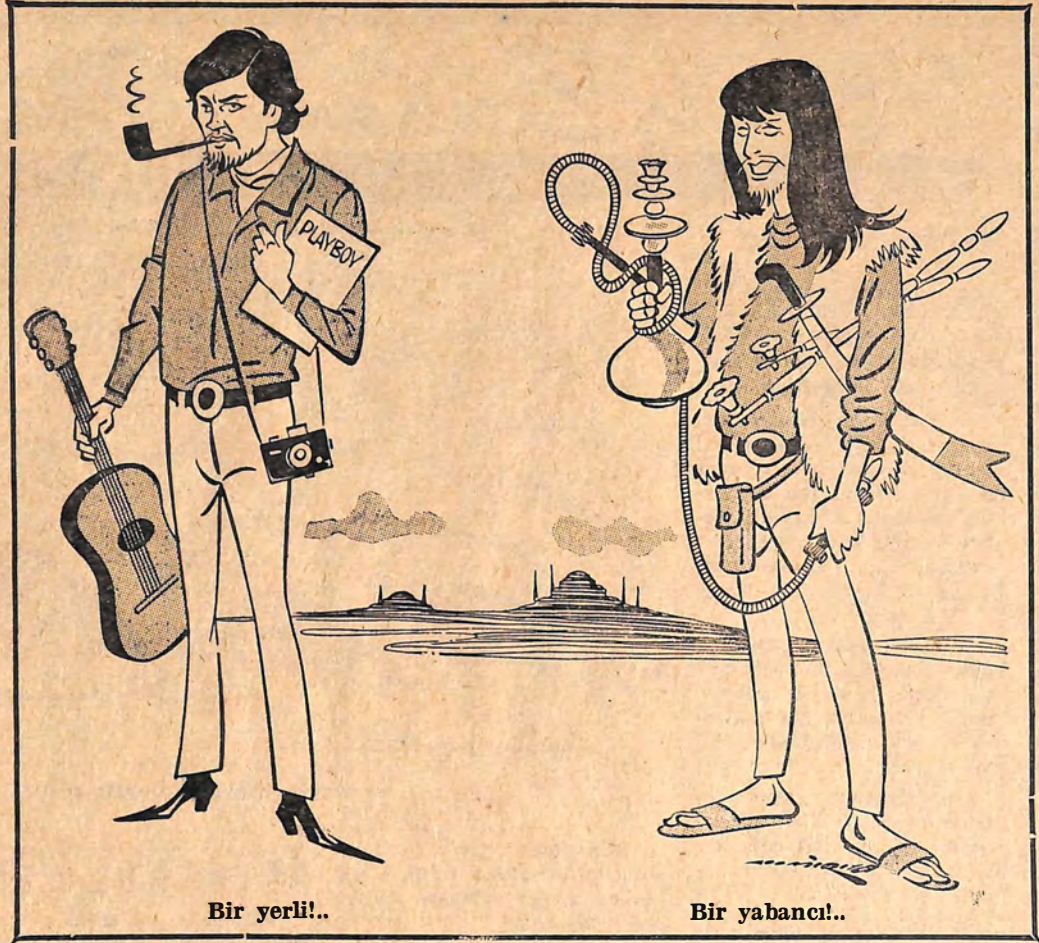
— Evet beyfendi, bizim Belediye'ye en çok onlar yararlı olabilirler.

— Ayıp olmaz mı yani? Belediye gibi bir kamu kuruluşunun dilencilerden medet umması, doğru mu?

— Beyfendi, kusura bakmayın ama, bir şey söyleyeceğim. Biz şimdiye kadar hangi işleri yaptık, hangi işlerde başarı sağladık, hep dilenciler sayesinde bu başarıları elde ettik. Onun için, siz müsaade buyurun da bendeniz, dilencilerle bu işi halledelim.

— Valla bıktım ben bu işlerden Hidayet bey. Sen nasıl istersen öyle yap.

Telefon kapandı. Dubalar Amiri, nefes ne'ese görevi başına döndü. Ama ilk dubaya atlar atamaz, durumun biraz karışmış olduğunu gördü. Turistler, tut-

Bir yerli..

Bir yabancı..

tukları balıklardan bir kısmının, tavasızlık yüzünden pişirilemediğini anlayınca, şamata etmeye başlamışlardı. Dubalar Amiri, İngilizce bildiği için, patırtı eden turistlerden birinin yanına sokuldu:

— Ne istiyorsunuz? Niçin gürültü yapıyorsunuz? dedi. Sakalılı turist oldukça sinirliydi:

— Nasıl şey bu? dedi. Hem bizden para alıp, balık kızartacağını taahhüt ediyorsunuz, hem de tavanın dibinin delik olduğunu söylüyorsunuz. Ne biçim demokrasidir bu?

Dubalar Amiri, verecek cevap bulamadığı için, gülmeye başladı ve kendi kendine söylendi:

— Amma da enayi herifler bu turistler yahu! dedi. Tavanın dibi delik diye bu kadar patırtı ediyorlar. Bunu demokrasiye sığdıramıyorlar. Oysa, bilmiyorlar ki, bizde demokrasinin bile dibi deliktir. Tava neymiş?...

Adnan VELİ

Sırayla

Yaratıl emri vâki;
Bu işte biziz harcanan.
Kapan diyor yüksek mevki:
«Evvelâ can, sonra cânân.»

★

Hamamda kaybettik tası,
Bu da bir tedbir hatası.
Yaşantının püf noktası:
«Evvelâ can, sonra cânân.»

★

Kimi çıkar, kimi iner,
Korkan köşelere siner.
İhtiraslar nasıl diner?
«Evvelâ can, sonra cânân.»

Bütün masraf tek keseden,
Kurtulmak güç bu ökseden.
Yardım umma hiç kimseden;
«Evvelâ can, sonra cânân.»

★

Kolay yutulmaz ham armut,
Çıkmayan canda var umut.
Şu öğüdü aklında tut:
«Evvelâ can, sonra cânân.»

★

Bana yeter kendi yüküm.
Tüm itibar sana kürküm.
Her devirde câri hüküm:
«Evvelâ can, sonra cânân!»

Salâhattin KUTLU

— Tarihi Aspendos'ta yağlı güreş müsabakaları yapılıyor. —

Yazısız

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Hovardalık!

Yeraltında beşyüz senelik bir şehir bulundu. — Gazeteler —

HOVARDA insanlarız ves-selâm!.. Yeni mi?.. Hayır, tarih boyunca böyle... Fırtına böyle, milletçe böyle, devletçe böyle.

Bırakın o meydanları kırk gün, kırk gece şenlendiren şehzade düğünlerini... Bırakın o kapısı ardına kadar açık eski vükelâ konaklarını. Bırakın o eşe, dosta bağışları... Politika dünyasında bile konu komşu milletlere ne ihsanlarımız olmuş!

Fransa'ya avuç açmağa giden Sultan Aziz'in dağıttığı bahşişleri, ancak bir atasözümüzle anlatabiliriz: Ayasofya'da dilenip Eminönü'nde sadaka vermek!..

Çocukluğumun eğlence kitaplarından biri hâlâ hatırımdadır: Tencerisini satıp da Kâğıthane'ye giden Fatma hanımın hikâyesi!..

Ya köy düşüncemiz?.. Kızını çeyizlemek bahasına tarlasını satanlar, çiftsiz, çubuksuz kalanlar saymakla biter mi? Meydanlarda dövülen davullar kadar dövülen dizler, dövülen göğüsler vardır.

Hiç unutmam, 1927 yahut 1928 Ankara'sında, İçişleri Bakanının verdiği bir ziyafette bulunmuştuk. Masa üstüne havyar kutuları adam başına bir tane denecek kadar cömertçe sıralanmıştı. O zaman ki fukara Babiâli'nin gazetecileri, ertesi sabah yataklarında kaşına kaşına uyandılar. Vücutları, baştanbaşa kırmızı plâklar dökmüştü!

Şimdi, kalemlerimizin ucunda, hâlâ anlatılması bitmeyen bir masal var: Seyhan Barajı ziyafeti!..

Vagonlar dolusu istakozlar gitmiş... Kamyon kamyon balık taşınmış. Sürü sürü kuzu-

— Bizi ne zaman bulurlar acep?..

lar götürülmüş... Çuval çuval piringler taşınmış... Hâsılı efendim, alevler oynamış, kazanlar kaynamış!

Sevinmeyelim mi?.. Elbet sevineceğiz: Bir vatan parçasında artık ne sel âfeti olacak, ne kuraklık felâketi. Yağmur asıl adını alıyor: Rahmet!

Bu, öyle bir başarı ki, muhalefet bile bıyık altından gülümseyerek:

— Temelini biz atmıştık, diyor.

İlk taşı koyanın da elleri dert görmesin, son kiremidi koyanın da...

Pekiy, ya bu sağdaki sıfırları alacaklı gözü gibi açılmış masraflar, masraflar, masraflar mı ne olacak?

Tevekkeli eski Anadolu beyleri cakalı mirasyedi ağzıyla dememişler:

— Bizi eşkiya soymadı, hovardalık baturdu!..

Yusuf Ziya ORTAÇ
19 Nisan 1956

İSTANBUL SEYYAH ŞEHİRİ

ARASIRA, göçebe kuşlar gibi, İstanbul'a konmaları ile uçmaları bir olan seyyahlara rastlıyorum: Pembe yüzleri muşmulalaşmış, çocuk bakışlı seyyahlara... Boyunlarında dürbünler, ellerinde fotoğraf makineleri, durup durup resim çekiyorlar.

E, İstanbul güzel şehirdir, tarihi şehirdir, elbet çekerler diyorsunuz, değil mi?

Değil, objektiflerini telâşla çevirdikleri yerlere bakıyorum: Ne Kızkulesi, ne Çenberlitaş, ne Süleymaniye camii, ne Boğaz...

Çıt!.. İşte, omuzundaki sırtın iki ucunda iki gaz tenekesiyle Hamidiye suyu taşıyan ak sakallı bir ihtiyar...

Çıt!.. Büyük bir apartmanın kapısında paspas sopalayan başı takkeli, ayağı takunya bir kapıcı...

Çıt!.. Kucağındaki çocuğunun ağzına esmer bir meme tıkamış, yeldir-meli bir dilenci...

Çıt!.. Lâcivert bereli, balta sakallı, kehribar tesbihli kocası önde siyah çarşaf, siyah peçeli ve al-

tın bilezikli haremî arkada bir hacıağa ailesi...

Çıt!.. On ve arka kapılarından hevenk hevenk yolcular sarkan bir tramvay...

Çıt!.. Taksim - Harbiye asfaltında, milyonluk apartmanların akisleri yüzün bulanık bir şu birikintisi...

Çıt!.. Saçı berber, vücudu hamam, eli sabun görmemiş, yamalar içinde bir akşam simitçisi...

Çıt!.. Avurdu avurduna çölmüş bir çöpçü... Bir beygir iskeleti... İçi çamurlu karlarla dolu bir temizlik arabası...

Hayır, çıt değil, biraz daha seyredersem, fotoğraf makinesinin çıtı yerine çat diye ben çatlayacağım!

İstanbul'a seyyah mı çekmek istiyoruz?... Hilton'a ne hacet? Avrupalıları, Amerikalıları hayran edecek bu pisliklerimiz, bu geriliklerimiz, bu sefaletlerimiz dururken!

Yusuf Ziya ORTAÇ
1 Mart 1956

Turistik manzara!

Ankara

KIZILCAHAMAMLI NEZAFETTİN!

Alem edebiyat ede dursun, geçti çoktan 19 Mayıs, ama benim içimde taptaze izi var: Nezafettin!...

Yazım gene ufaklıklara!... Kızılcahamam'daydık. Ankara'ya bilet kesen minibüslerin bürosunun önünde. Nezafettin de büronun duvarının yamacındaydı. Pabuç boyuyordu. Oğlum pabucunu dayadı. O-nunkini de parlatmağa başladı, her şeye haysiyet katan, o ritm, o sallantı, o sessizlik içinde!... Çocuğun, çocuğa hizmet etmesi iyi olmuyor!... Üstünde soluk bir mavi gömlek vardı. Ayağında, patlak lastik pabuçlar. Yüzünde de bir Selçuk beyinin asaleti... Uf atalar, ne güçlüsünüz!... Kızılcahamam'da, hâlâ elli kuruştur boya! İş bitti. Modernleşmiş mest artığı pabuçlar birer gelin gibi parladılar.

Nezafettin kalktı ve üç kahve sandalyesiyle geri döndü. Birisini kucaklamıştı. Birisini sürüklüyordu. Birisini de iteliyordu, bizim için!... Ve birden, yapının üzerinde, direğine yarı sarılı bayrağın ay-yıldızı gülümsedi taptaze...

Kızılcahamam'a gelirken yolda kalmıştık. Minibüs bozulmuştu. Dört çocukla yanımda, asfaltlara dökülmüştük. Güneş vuruyordu... Yanımızdan, boynuzu, kuyruğu, sosyalist biraderlerimize batan nice araba gelmiş geçmiş ve durmamıştı, «Haliniz nice» diye... İçlerinde, çekik gözlü, çekik topuzlu, çekik burunlu kadınlar vardı. Ve alınları, burunları gibi, sözleri ve duyguları yuvarlacık erkekler, yuvarlacık... Herhangi bir ateş çemberinde, veya fikir çemberinde göremiyordum hiç birini... Fırlayıp giden insanlardı.

Ama, işte... Nezafettin de vardı Akbaba, Nezafettin'ler de vardı... «Kurumuş buğday başaklarının arkasından gelen», çelimsiz vücutlarıyla bizler için didinen Nezafettin'ler. Selçuk beyi profilili!...

... Ve yapının üzerinde, direğine yarı sarılı bayrağın ay-yıldızı gülümsüyordu taptaze: Bizim de bu oldu 19 Mayıs'ımız!...

CEMAL BABA

Belki altı aydır uğramamıştım, belki sekiz... Korkuyla Rüzgârî So-kağa yöneldim: Acep yuktılar mı diye... Henüz ayaktaydı «Canlı Bahk»... Yanında dev bir yapı çakılmağa başlamıştı... Yıkılmamıştı şükür...

Biliyorsunuz, bizde hep yıkamı «hashklardan» başlar ve ortada yıkılmışlıklar dolaşır...

Altı aydan beri neler neler olmuştu. Kimi politika dünyasında prestijini yitirmiş, kimi makam dünyasında fenersiz yakalanmış, kimi... Cemal babamın (Canlı Bahğin sahibi) da başına gelmeyen kalmamıştı, ama... Tanrıdan!... Kendi eksikliğinden değil...

O gülec, o patron hali kaybolmuştu, o «garsooon» diye, dibine uzun lokali cınlatan sesi de alçalmıştı... — «Karımı kaybettim» dedi, «ağlayamadım... Ondan bacağıma vurdu»... Güçlkle yürüyebiliyordu...

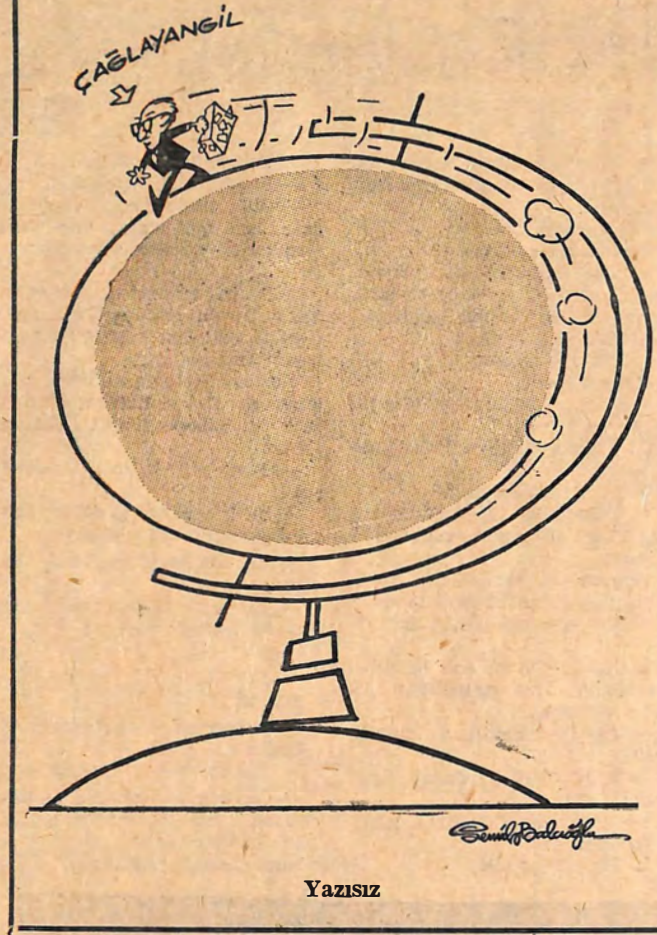
— «49 sene beraber yaşadık»...

Cemal baba, başlı başına bir müesseseydi, sempatik tarafından «patronluk» müessesesi. Geline eziyet eden oğlunu atmış, gelinini, dört güzel torunla bağrına basmıştı: Vefalar adamıydı!...

Gene tavandan, Allah ne verdiyse sarkıyordu: Plâstikten bahıklar, gerçekten bahıklar, deniz kabukları, fenerler, istakoz kolları, renkli ampuller, ağlar...

Gene, hohlayarak yenilen parmak parmak patates köftelerini, kabarmış yürekler gibi midyeleri, kendi kendini sunan midye dolmalarını, i-

— Çağlayangil 200 gün yurt dışındaymış. —

Evini turistlere kiralayanlara kredi verilecek. — Gazeteler —

Kredi sahibi bir vatandaş!

Mektubu

çine gömülme arzusu veren pembe taramaları, itiyorlardı kişinin önüne, sivri kayık tabakcağızlarında... Ama ışıklar bile mahzun parlıyordu, Cemal Baba'nın hüznünden: Eee, baştağının etkisi önemli...

İnsafsız zaman!... Hadi uydurmalıkları çabuk harcıyorsunuz: Hashklardan ne istersin ki?...

BİR GAZETECİNİN YAŞ GÜNÜ

Kara, kapkara pastanın üzerinde, mini-mumlar parlıyordu rengarenk: 40 adet... Yani Napoléon'un, teğmenlikten imparatorluğa yükseliş, dünyayı birbirine katıp, Sainte-Hélène Adasına sürülmek üzere olduğu yaş kadar hemen hemen... (42 yaşındaymış Napoléon tam, her şeyi yitirdiği, her şeyi bitirdiğinde!...)

Bir nefeste söndürüverdi hepsini.

Ev, dost bir kalabalıkla uğulduyordu. Çetin Altan'ından, saz şairi Ali İzzet'e dek, herkes ordaydı...

40'ını kutladığımız, senenin en gürültülü gazetecisi (gürültüyü azıcık başkaları da yaptı), İlhami Soysadı... 40 yaş... Yani Napoléon'un... Yukarda söyledim. Oysa, birkaç gün önce apartmanımı kiraya vermeğe kalkmış, ancak bir takım sıkıntılı hesaplardan sonra, vazgeçmişti...

Büfe... Ev yemeğiymiş.

İçki... Viski yoktu.

Kıyafetler... Ne Dior'dandı, ne Faize'den...

Bende olan duygu herkeste var mıydı? Memnundum, bir mutluluğu kutladığımız için. Memnundum, hiç birimizin Ankara Hiltonunda olmadığı için. Memnundum, biz de bir an olsun normal insanlar gibi yaşadığımız için...

Ve herkesi gözden geçiriyordum, bütün fikir işçilerini... Zorla iki kızını okutan, yarım asırlık gazeteci Mehmet Kemal... Sanatla bunca âşina olduğu halde, sanat yazıları kırılıp kuşa çevrilen (kendi gazetesinde bile) Aydın Köker, bunca kaabiliyetli ve mağdur Bedîî Güray, Anadolu'nun türküsünü, ağıtını boşu boşuna bıyıklarına bile söyleyen Fikret Otyam ve başkaları...

Beyler, insana «satılmış» demek ne kolay... Hepsi, iki yakayı bir araya getirmek için çoktan vazgeçmişlerdi... İki yakayı bir araya getirmeden savaş veriyorlar, savaşları doğru temellere dayanık ola, yanlış temellere dayanık ola...

En güzel ve en sık hanım?... Engin Eyüboğlu'yu diyelim mi?... Diyelim!... Krem dö piyesiyle, bakımlı, muntazam...

Bir köşede hanım meslektaşımı, İffet Arslan, Van milletvekili Kınayaz Kartal'ı «söyletmeğe» bakıyordu... Doğunun, bu, sıradan olmayan, bölgesinin dağlarını andıran ağası, «geçtiiriyordu» soruları, sâkin, gülec, insan yonnetmeğe alışık...

Karşı tarafta, Çetin Altan politika «kesiyordu».

Ben henüz bir şeyi kavrayamıyorum ahablar... Kuzum, hani sohbet denilen şey büsbütün mü öldü ki, bunca mutlu bir yaş günü bile, trianguiler börek, top köfte, (nefistiler de ayrıca), çerez and company, bir de 40 mumlu pastanın ortasında, «Orta Doğu», «Sosyalizm», «Politika» dan gayrik lâf yokluğundayız!... Bir duygum daha vardı Akbaba, bilirsün duygularım bol... Biri eksikti bu davette... Birden kapı disiplinli disiplinli bir siddetle çalmp, içeriye dalmasını bekliyordum ve bizimle birlikte «Happy birthday to you» şarkısını çağırmasın?... Kim mi?... Kim olabilir ki?...

İşte böyle boş hayâllerle avunuyorum!...

O zaman belkim, o kırk mumun bir nefeste söndüğü gibi, bütün dertlerimiz de söner!...

Nimet ARZIK

İstanbulun Soförleri

MUZAFFER İZGÜ

ŞEHMUS, toprak damlı evine adımını atar atmaz, eğildi, gübre kokan eşığı üç kez öptü ardarda...

— Allahıma bin şükür, dedi. İbo, tiz bir çığlık attı:

— Gız anii, bubam geldi!!!... Döndü, dumandan kıpkırmızı gözleriyle karanlık odanın bir köşesinde belirdi:

— Vuy gurbaan, sen gelmiş-sen Şehmus!... diyerek kocasının yanına yaklaştı ve elini tuttu. Gözünde iki damla yaş, sordu:

— Bubamı godun mu hasdahana-naya?

— Godum Döndü godum. Ama bi daha İsdanbıl mı, getmem... Dinime Allahıma getmem. Burda ölürem, burda sünerem, gene de getmem!...

— N'oldi ki gurban?

— Nolacah, heç!... Sanki ohu-madırsak bizim gabahatımız, sanki şehir yeri görmediysek bi-zim gabahatımız...

— Sen ne diyon Şehmus, ağnat hele!...

— Garnım gurulduyo arvat, ver hele ordan bi bulgur aşı da ağnadam. Bi de cücükli sovan ver... Ulan İsdanbıl, ulan İsdanbıl, insanı insandan saymadıkları İsdanbıl!...

Döndü, kocasının önüne yağsız bir bulgur lâpası koyduktan sonra:

— Sen gasabaya getmedi miydin? diye sordu.

— Hee... Gasabadaki tohdur didi ki, yoktur bunun heç bi mümkünatı, alıp gedecen bubamı İsdanbıl'a. Orda bi Cırlahpaşa hasdahanası vua, ona yatıracan.

— Eee?

— Sonam, ben kesdim otopos bilâtlarını, bindik otoposa... Get Allah get. Bi öylen vakdı endik İsdanbıl'a. İsdanbıl ki, nah vua belkim bu köv gibi yüz dene. Gocaman... Hele bi evler vua, bi evler vua, ne torpah yetişir yapmıya, ne de daş... Üsdüde, üsdüde... Neyise, endik bubamınan otoposdan. Daha yoldan garşıya geçmemişdik ki, tumafilin biri geldi, yanımızda durdu:

— Ula, tanpon düşmanları, di-di. Ben ne bilem şehir dilini.

— Sen ne diyon gardaşım? didim.

— Bubayın ağzına diyom, didi.

— N'olmuş bubamın ağzına? Onun hasdeliği garında, didim.

Tumafilin önünü gıvıran adam, gözlerini açdı da açdı:

— Çüşş, didi sonam bize.

Bubam baa bakdı, ben bubama. Allah vekil. heç bi şey annamadık. Sonam düşdük yola... Goluna girmişem ki bubamın, baa dayana. Gine bi garşı yere geçdik. Amma ne geçdik ya? Ben diyim guşlukdan öylene gadar, sen di öylenen aşama gadar geçemedik. Sanki tumafiller hep bizi gözlüyo. Tam geçecek oluyok, bi denesi çıkıp vızhyo öntümüzden... Daha iki adım atmıyok, ciyyaak

diye bağıryo tumafil. Sonam da, tumafilin önünü gıvıran adam bağıryo:

— Ula eşşek arabası!... Sonam biz geri kaçıyok.

— Hadi buba, goşak, diyom tekrar. Sonam gene bi tumafil, ciyyagi. Gene herifin değirman daşı gibi dönen gafası:

— Ula dağ aylileri!...

Bubam sordu:

— Şehmus, bu herifler bize mi dirler bu lâfları?

— Vallaha bilmem buba, di-

dim.

— Biz ne ettik onlara?

— Vallaha bi şey etmedik bu ba. Hadi bi gayrat, tut beni... Yörü!...

Ciyyaak, bi ses... Gene tumafilin gapısından bi gafa çıktı:

— Ula hiyaroglısı hiyarlar, di-di.

Amma bu herif, çoh bi gabadayı herif. Endi tumafilden, yapışdı yahama:

— Ula siz canınıza mı susadınız?

— Yoh vallaha gardaşım, susa-

madık, didim.

— Ölese, niye çıhyonuz tum-

filin öntüsüne?

— Biz mi çıhdık?

— Yoo, bubam çıkdı!...

— Bubam mı?... Hasde o.

— Ula, başlaram babandan ha!... Ayı oğlu ayı!... Vay sizin ormanınızı yahanın gözü kör o-lal!...

— Bizim orman yoh gardaşım. Tarla da yoh. İki dene öküz vua.

Geçinip gidiyok. Şindi bubam hasde oldi da...

Yüzüme şaplağın endiğini gördüm. Sonam tumafiline bindi getti bu gabadayı herif. Bubam sordu:

— Niye şap'ık atdı o herif saa?

— Ne bilem buba, didim. Gız-mışdır belkim bi şeyimize...

Sonam bi herife sorduk; di-

dim:

— Gardaşım nirden gedilir Cırlahpaşa hasdahanasına?

Didi:

— Ne?

Didim:

— Cırlahpaşa hasdahanası.

Didi:

— Yohdur öle bi hasdahana.

— Gurban, olacar öle bi has-

dahana, biz tee nirden geldik.

Bak. Kaadda yazılı

Adam, ohudu, bakd:

Büyük camilerimizi yabancı firmalar ıııklandırsak. — Nihat Kürşat — Yazısız

— Şöle gedin, sonam sorun, didi.

Tam biz gedecekken, geri çı-ğırdı:

— Siz oraya en eyisi, bi tuma-filncn gedin, didi.

Acık daha getdik. Bahdık ki bi tumafil, guş gibi geliyo. Elimi galdırdım. Durdu... Goşmamnan barabar, arkamdan gelen başga bi tumafil ciyyaak didi. Sonam, onun herifi çıkdı, bi zumzuk (yumruk) bu çinime, (çene) bi zumzuk da bu çinime atdı. Bi de lapağınan yüzüme tükürdükten sonra:

— Eşşekoglısı eşşek, didi.

O zaman karısı Döndü sordu:

— Sen nittin o herife de çini-ne zumzuk atıy?

— Heç vallaha arvat, heç bi şey yapmadım.

— Sona?

— Sonam, öteki tumafilci ba-ğırdı: «Nirye lan çarıklı?» Didim:

— Cırlahpaşa hasdahanasına.

Baa eliyenen çoh ayıp bi hare-ket etti, sonam çekdi getdi. İçin-de agzi boyalı bi arvat vardı,

bi güldi, bi güldi ki, ben de gül-düm...

Biraz daha getdik bubamnan. Sonam bahdık, garşı tarafda bi tumafil boş duruyo.

— Buba, didim, garşıya geçek.

Tutdum bubamın golundan, da-na iki adım atmadık, gene bi ciyyak oldi ki, eh!... Arkasından bi adam endi tumafilden, bi be-nim gafama furdu, bi bubamın gafasına furdu, sonam da:

— Size gafa kâadı virenin tee anasım, diyerekden tumafiline bindi getdi.

Bubam, yaşlı gözlerden bakdı baa:

— Bu ne haldır Şehmus? didi.

— Bilmem vallaha buba, di-dim. Gelen furuyo, giden furuyo.

Sonam, bakdım vızılı yoh...

— Hadi goş buba, didim. Ve goşdum... Tam garşı tarafa geçe-cem, bi ciyyaak oldu gene. Bu adam enip dövmedi, yalnızkim:

— Ahırınıza atum bumbası mi düşdü? didi.

Gafamı bi çevirdim ki, bi de ne görem? Bubam yolun ortasin-da dikeli duruyo... Ünnedim:

— Bubaa, bu yakaya gel bu-baa!...

— Tumafiller oğul, tumafiller...

Bubam başladı, bi o yana goş-mıya, bi bu yana goşmıya. O ya-na goşar, ciyyaak, bu yana goşar ciyyaak... Sonam, bi bakdım, al-mış bubamı iki gişi, ha furyollar, de furyollar.

— Ulan etmeyin be, biz de bu melmeketin evlâdıyık be, diye-rekden bubamın yanına goşmaya başladım. Goşmamnan barabar, bi ciyyaak oldu benim yanım-da. Endi tumafilin içinden bi a-dam ki, nah bizim pelivan Me-med gibi. Dutdu yahamdan, da-yadı tumafilin yanına... Sonam gafamı tumafilin damına furdu furdu getdi... Sersemlemişim.

Şöle bi gözümü açdım, bakdım gene bubam ortalarda goşdurup duruyo. Hemi, Döndü, biliyon mu, bu heriflerin tumafilden enmeleriynen binmeleri bir oluyo. Alıyorlar adamın gafasını, furuyollar furuyollar, tamaam... Sonam biniyorlar tumafillerine, çekip gediıyorlar. Bubama dorgu goşdum. Sonam bakdım öyle geliyo ki bi tumafil, hepisinin işi acale ya, bununkisi çoh acale... Öle bi atış atmışım ki gendimi bubamın üsdüne, o da ben de yere yuvarlandık. Kenara gadar yuvarlanmışık. Bi galkdık bakdık, yanımızda bi tumafil duruyo. Çoh bekledim, önünü gıvrıran adam gelsin gafamıza fursun diye ya, gelip furmadı. Korka korka yanaşdım adama:

— Gardaşım, didim, bizi Cırlahpaşa hasdahanasına götürün mü?

Adam elini galdırdı, ben gözü mü gapadım. Bakdım furmuyo, bi deynek uzadıyo tumafilin önünden, o çekdikce deynek uzuyo, o çekdikce deynek uzuyo... Aldı beni bir korku. Didim, «Bu adam bizi deyneknen dövecek».

— Ağabey, didim adama, bi gusur ettiyse, bakma sen gusurumuza, vallaha, bilâha bi daha etmek.

Deynek sündükce benim canım gediyo. Oldu deynek meses gadar. (Öküpler için kullanılan uzun değnek). Sonam getdi içerden bi yeri gıvrırdı, başladı tumafil türkî çığırmağa... O zaman sordu:

- Nirye didin?
- Cırlahpaşa hasdahanası...
- Yohdur öle bi hasdahana...
- Didim:
- Vua, bak kâada?
- Bakdı:
- Yirmi gayme, didi.
- Aboov, didim.

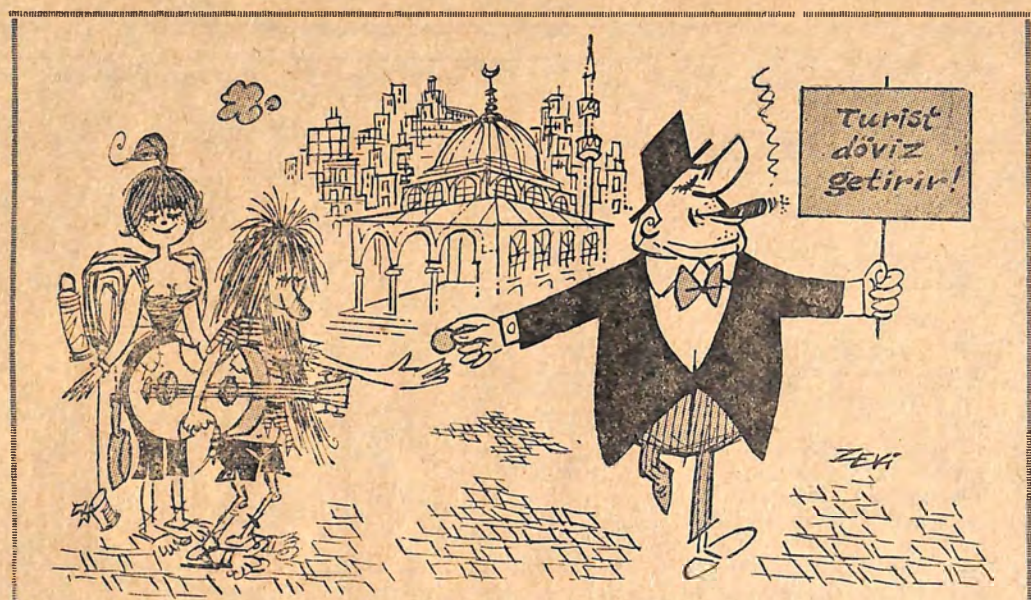
— Ne sandın lan, yorgani sırtında sümküklü böcük, diyerekden yüzüme ters ters bakdı.

— Ağabey, vallah billâh o gadar param vua. Onunla da bi gamyona atlayıp melmekete geri gedecem. Bi bangnot verem de götür... didim.

— Get ulan şurdan dangalak, didi.

— Gel buba, didim.

Düşdük gene yola. Bi garşıya geçsek, dümdüz bi yol vua, onu

Yazısız

dutar gederik. Amına geçemedik ki... Yörü yörü, geldik bi yere. Yollar tam burda gavuşıyo. Bi de, ortada polis diyerler, yâni cenderme, ha bire düdük öttür-yo... Ordan geçen birine:

— Gardaşım nirdedir Cırlahpaşa hasdahanası? diye sordum. Baa, cendermeyi gösertti: — Ahacık ona sor!...

Galdık şindi orda. Nasıl edem de, cendermenin yanına geçem? Guş olup uçmak ilâzım...

— Dut beni buba, cendermenin yanına geçiyok, didim.

Aman Allahım!... Sen misin diyen? Sen misin geçen? Bubam golumda, bi o yana goşuyok, ciyyaak, bi bu yana goşuyok, ciyyaak... Geri dönüyok ciyyaak, i-reli atılyok ciyyaak...

- Ula hırbolar!...
- Ula inekler!...
- Ula goyunlar!...

Ordan bi adam, bubamın gafasına furuyo, burdan bi adam, benim gafama furuyo... Tumafilin içindekiler de, ne ayiliğimizi, ne oktüzlüğümüzü, ne davarlıgımızı, ne goyunluğumuzu goyuyo... Neyse, getdik cendermenin yanına. Amma niden bilmem, bi topallıkdır düşdü benim ayagi-

ma. Hâlen de sızlıyo gemigim... Didim:

— Cenderme efendi gardaşım, Cırlahpaşa hasdahanası nirdedir?

Adam hemi düdük öttür-yo, hemi de gözümüze bakmadan tarif ediyo. Goluğu şöle sallıyo, böle sallıyo, sonam iki golunu galdır-yo...

— Sen ağnadın mı buba? didim.

— Yoo, didi. — Ben de ağnamadım. Hadi buba, olur ki bu da gafamıza furur, gedek, didim.

O zaman cenderme beni dutdu. Hemi de golumdan.

— Netti cenderme gardaşım ben saa?

Adamın cuvap virdiği yoh. Boyuna düdüğü öttürüp, gaşıynan göziynen gızıyo baa...

— Bırak cenderme efendi gardaşım, gedem.

Adam bırakmaz.

— Yandık buba, didim. Şincik garagola çekerse anamızı beller.

— Garşıya kaçak...

— Bırakmıyo golumu.

— Silkin, kaç, didi buba.

— Nasıl silkinem buba? Herif yapıymış goyuvermiyo...

Nasıl oldu bilmem, cendermenin elinden gurtulmamla barabar, gendimi yolun ortasına atmam bir oldu. Bubam sola dorgu seğırtti, ben sağa dorgu seğırttim. Sonam, iki dene ciyyaak oldu ki, eh... Arkasından da zannettim, tüfenk patladı. İki tumafil burun buruna girmişler. Herkes goşdu yolun ortasına... Sonam, cenderme de goşdu, hem bubamı yakaladı, hemi de beni... Bi bubamın gafasına furdu, bi benim gafama:

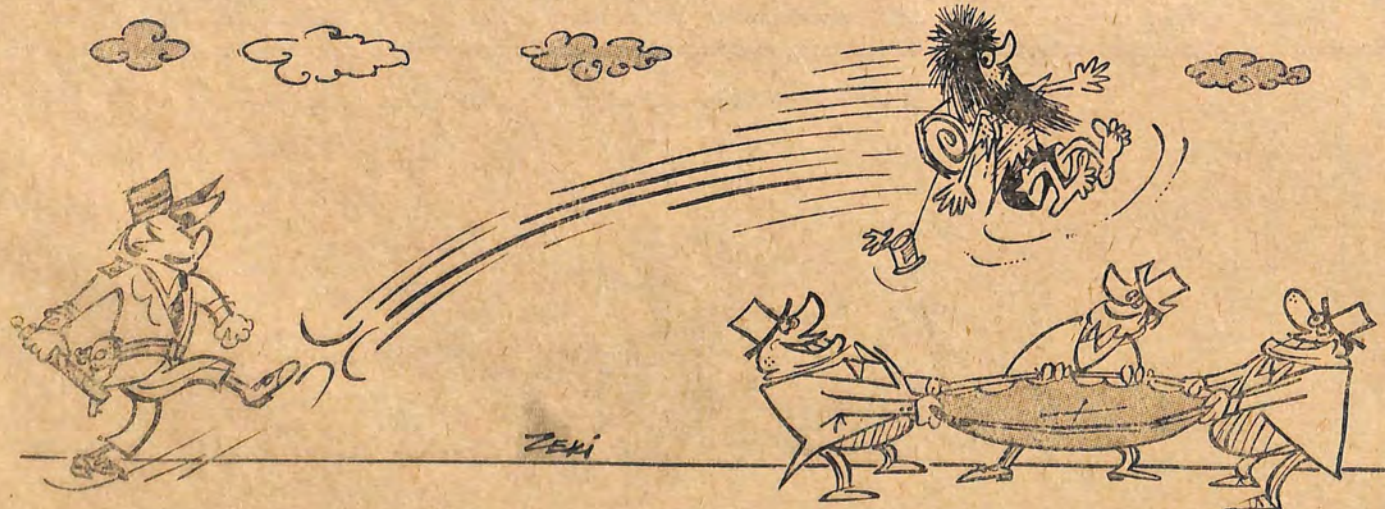
— Ayiler, didi, sizin yüzünüzden bakın ne hala geldi şu güzelim tumafiller?

Bizi bıraktı, tumafillere dorgu yörüdü. Bubamın elinden dutdum, garışdık galabalığa... Sonam, getdik de getdik... Belkim, yarım gün yayan getdik. Heç gabahatımız yokken sen de bin, ben deyim ikibin kere eşsek oldık, ayi oldık, öktüz oldık... Ama bin şükür Allahıma, bubamı, son nefesini virmeden yetiştirdim hasdahanaaya...

Bir daha İsdanbıl mı, Allâh gösertmesin...

Muzafer İZGÜ

Başka ülkelerden kovulan serseri turistler Türkiye'ye geliyor. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ

Sebebi ortada

Dr. Alâattin Yavaşca'mn konserinden sonra, Şehir Tiyatroları Komedi kısmı yanmış!

Yanar kardeşim, yanar. Son yıllarda Türk müziğine giren ateş, nerdeyse söyleyeni tuşturacak. Radyoyu açıyor-sunuz, alev alev bir ses: «Biraz kül, biraz duman, o benim işte...» Teypi açılırsunuz, sıcağı yüzünüze vuran bir ses: «Bir ateşim yanarım, külüm yok, dumanım yok.» Sokağa fırlıyorsunuz, sıra sıra dükkânların, avaz avaz bağırarak hoparlörleri: «Yandım, yandım, yandım Emine, görüncü gözlerini...» Bir plâkçının önünden geçiyorsunuz, adam ticaret yapmıyor, itfaiyeye ihbarda bulunuyor sanki: «İçin için yanıyor, yanıyor bu gönlüm...» Bir dolmuşu biniyorsunuz, şoför vatandaşın pikabı başlıyor: «Yangın var, yangın var, ben yanıyorum, yetişin a dostlar tutuşuyorum!»

Eee, bu kadar ateşli şarkıları olan Türk müziğinden bir de konser verirsen ne olur? Elbette en azından konser verdiğin salon kül olur! Hele bu salon, Şehir Tiyatroları Komedi kısmı gibi ahşap olursa...

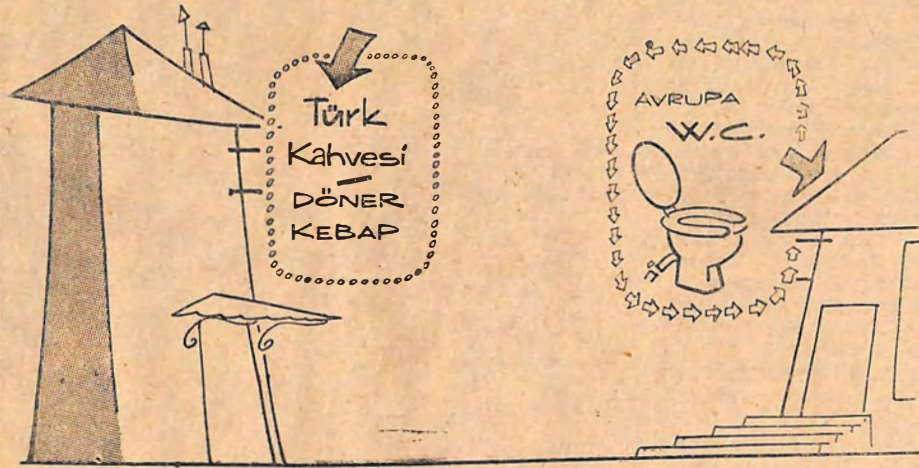
SALI

Başka işimiz yok ki

İkinci beş yıllık plânın görüşmeleri sırasında Turhan Bilgin, A.P. Grubunda sormuş: «Geçen beş yıl içinde ne yapılmıştır?»

İlâhi Bilgin, memlekette ya-

— Turizm giderlerinde, alafranga tuvalete çok para ayrıldı. —

Yazısız

pılacak iş mi var ki yapılsın? Boş durmanın ayıp olacağını düşünen politikacılarımız tarafından birkaç tesis açılmış, fakat bol bol nutuk atılmıştır!

ÇARŞAMBA

Madalyonun tersi

Gazetelerde arabalı, arabasız boy boy resimleri... Altında bir haber: «Fabrikasını satan bir Japon, atom tehlikesini anlatmak için dünyayı dolacak.»

Vah vah!... Adamcağızın fabrikasını da sattığına bakılırsa, atom sanayii kuran bir dünyada, sonunda galiba kendisi fakirliğin ne olduğunu anlayacak!

Bütün insanları tek tek ikna etmek, fabrika satmak kadar kolay mı?

PERŞEMBE

Başlangıç ve bitiş

Turlstlere göre Türkiye, Batı'nın bitip, Doğu'nun başladığı yermiş.

Hoppala!... demeyin, neden

olmasın? Buna benzer az mı örnekler var elimizde?

Türkiye, bütünlüğün bitip, parçılığın başladığı yerdir; Türkiye, suyun bitip, susuzluğun başladığı yerdir. Haaa, unuttuğumuz bir şey daha var: Türkiye, döviz getiren turistlerin bitip, bitli turistlerin serkeşliğe başladıkları yerdir!

CUMA

Bir de tersi olsa

Bayram ayı Mayıs biterken, gelecekteki Mayıslar için bir vaad: «Bundan sonra 19 Mayıs törenlerini, halk parasız görecektir!»

Sağolsun, varolsun halkı düşünenlerimiz. Hani günün birinde yamalıp, «Bundan sonra halk, biraz para görecektir» diye de bir demec verseler, sanırız asıl bayramı o zaman yapacaktır millet!

CUMARTESİ

Pratik usûl

Pazarcular Esnafı Derneği, pazarlara baskül koyacakmış. Toptan mal tartmak için mi? Sanmıyoruz. Esnafı konf-

rol altında tutmak için mi? Ummuyoruz. Peki, baskülle ne yapacaklar? Her halde vatandaşın metrelerle yediği kazıkların ağırlığını bulmak için, bundan sonra bir de basküde tartacaklar!

PAZAR

Hovardalık

«İsrafı yasaklayan kanun, Anayasaya aykırı bulundu.»

«Mebusların borçları, yedi yıllık taksite bağlandı.»

«Hazine yarım milyar liralık alacağını bağışladı.»

Ne oluyor demeyin artık. İsrafı Anayasaya aykırı bulan devletimiz, Anayasa hükümlerinin dışına çıkmamaya çalışıyor!

Yerini buldun

Kendisini meslek sahibi bir melek diye tanıtan İngiliz kıza, İstanbul'da cennetlik bir iş arıyormuş.

Eh, tam yerine düştü demektir. İnsanüstü bir gayretle yaşamaya çalıştığımız bu şehirde, az insan mı cennetlik oluyor? Yeter ki vize verecek gözü dönmüş birine rastlasın!

Ev sahibi bir kadın, hırsızları yuvarlak masa toplantısına çağırıldı. — Gazeteler —

Yazısız

Turistler için Bektaşî Tekkeleri açılacak - Gazeteler -

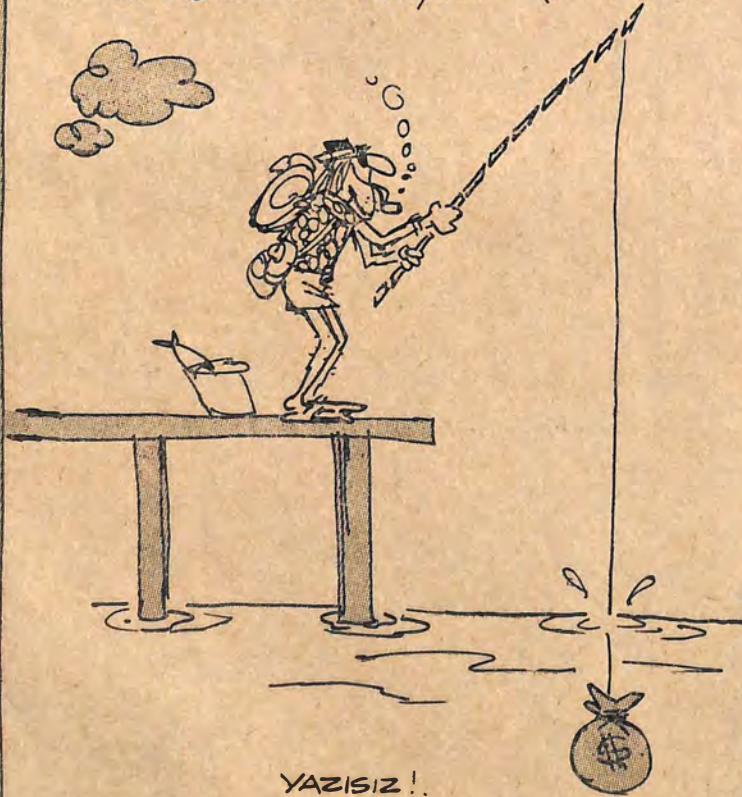
TEKKEYİ BEKLEYEN ÇORBAYI İÇER .

Turistler ev kiralayacak - Gazeteler -

- BİRDE KARŞIYA BAKIN MİSTER !..

Turistler balık avlıyacak .(Gazeteler)

YAZISIZ !.

- BUNLAR DA BİZİM FÜZELER MİSTER !..

Papağan

Papağan satıcısı, elinde kalan son papağanı, bir turiste mettederken, «Sağ ayağını kaldırırsanız İngilizce, sol ayağını kaldırırsanız Fransızca konuşur» diye ilâve etmeyi unutmaz.

Bunun üzerine turist:

— Ya iki ayağını kaldırırsam? diye satıcıya sorar.

Fakat bu sırada satıcıdan evvel papağanın sesi duyulur:

— Düşerim be, aptal herif!..

Çorba

Turist, lokantadaki garsonlardan birini çağırarak:

— Bu çorbayı neyle yaptığınızı söyler misiniz? dedi. Her halde tavuk suyu değil!

Garson:

— Bu çok genç bir tavuğun suyudur müsü, dedi. Sadece tavuk suyunu, lop yumurtaları haşladığımız suyla karıştırdık da...

Turistler memleketimizde kumar oynayabilecek. — Gazeteler —

Turistlerin dönüşü!

Yaşlı turist

Yüz yaşına ermiş bir ihtiyar turist kadını röportaj yapan gazeteci, kadına sorar:

— Yüz yaşına kadar gelmiş olmanızın hikmeti nedir?..

İhtiyar kadın hiç düşünmeden şu cevabı verir:

— Hikmetini bilmiyorum amma, sebebi yüz sene evvel dünyaya gelmiş olmamdır.

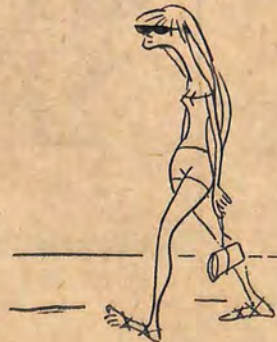
Henüz!

Turist, üçer bir köyde karşılaştığı bir ihtiyara sordu:

— Bütün ömrünüzü burada mı geçirdiniz?

İhtiyar, alaylı bir gülüşle cevap verdi:

— Henüz hayır!..

Turizm ve Tanıtma Bakanı, «Turist

Artanlar!..

Düne dek biz bekârlar neler çektik, ah neler!
Geçti artık o kara, o kapkara seneler.
Upuzun etekleri giysin artık nineler.

Pirzoladan daha çok severim ben bifteği.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

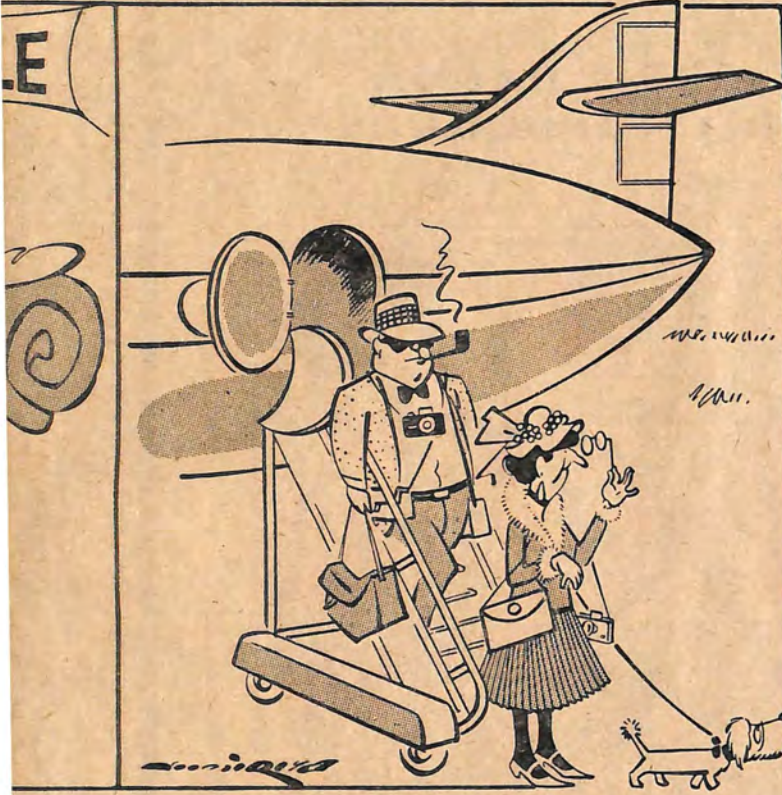
Mini etek giymenin iki şartı olacak:
Evvelâ mütenasip ve mevzun bir çift bacak
Sonra etek yukarı çıkacak da çıkacak...

Çaktırmadan seyretmek erkeklerin dileği.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

Güzel için doğmuşuz, biz âşîğüz güzele;
Güzel yüz, iri göze, nârin el, ince bele...
Bacaklar da güzelse dayanılmaz hiç hele.

Bir de etek miniyse tam olur estetiği.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

Azalanlar!..

Uymazsa zaman sana sen uysana zamana!
Mini etek mi ister? «Evet» de kaynanana.
«Kadınlar I-ıh Derse» değer mi uğraşmana?

Kabul et, bırak artık esteği ve kösteği.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

Bu modayla kalmadı evlerin tadı tuzu.
Lâkin kazaklar yola geldiler kuzu kuzu.
Etekleri kısalttı hem karısı, hem kızı.

Evde cenklerle oldu hanımların dileği.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

Muko der ki: Seksteyiz... Kadında, erkekteyiz.
Mini etek gördük mü hâlâ iç çekmekteyiz.
El oğlu Ay'a çıktı... Biz daha etekteyiz.

Ayrılmalıyız artık elifi ve mertegi.
İcat eden yaşasın mini mini eteği!

Üç şey

Bir Fransız, bir İngiliz ve bir Türk'ün turist olarak gittikleri bir şehrin giriş kapısında kendilerine, «İstedğiniz üç şeyi yanınıza alabilirsiniz, söyleyin ne istiyorsunuz?» demişler.

Fransız hemen:

— «Kadınımı, şarabımı, köpeğimi isterim» diye cevap vermiş.

İngiliz ise:

— «Pipomu, bastonumu, golf takımımı» demiş.

Sıra Türk'e gelmiş, o da bir an düşündükten sonra:

— «Nüfus kâğıdımı, altı adet vesikalık resmimi ve 16 kuruşluk pulumu...» cevabını vermiş.

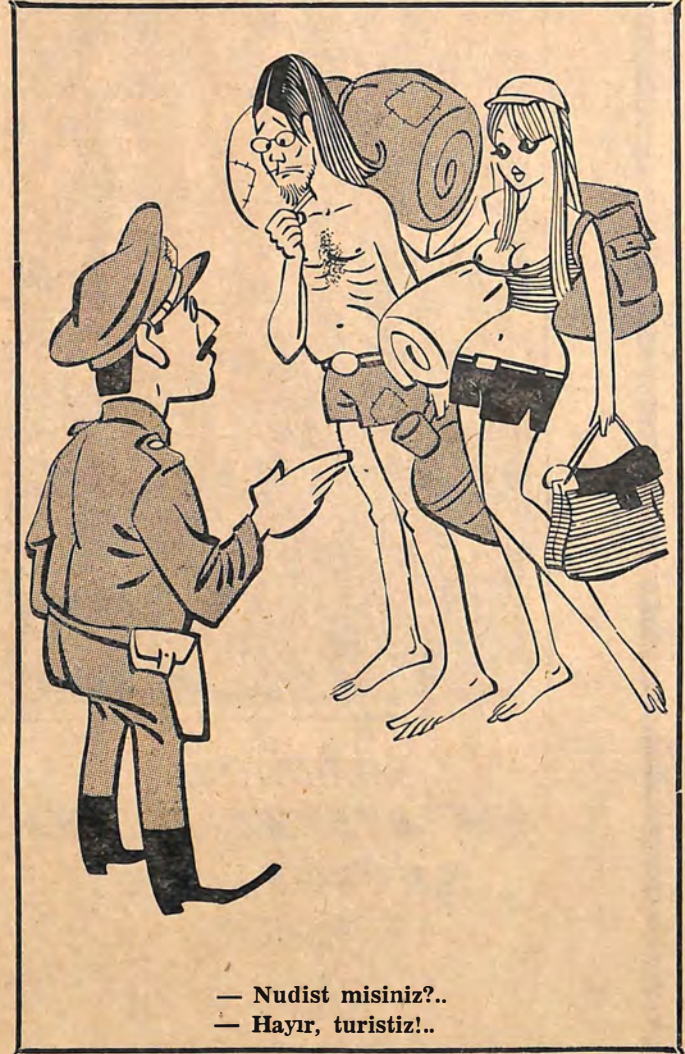
Övünme

Bir Amerikalı ile bir İtalyan, Roma'da bir meyhanede kafayı çekiyorlardı. Boyuna Amerika'yı yükselten misafirine İtalyan sordu:

— Canım, şu sizin Amerika'da lâvlar saçan bir Vezüv de yok ya..

Amerikalı, artan bir gurur ile cevap verdi:

— Yok... Ama, Vezüv'ü söndürecek bir Niyagara şelâlesi var!

— Nudist misiniz?..
— Hayır, turistiz!..

Hızlı turist

Amerikalı turist, otomobilini delicesine sürüyordu. Bir yol kavşağında birdenbire durarak karşısına çıkan bir yolcuya:

— Bu yol, Topkapı Sarayına mı gidiyor? diye sorar.

Yolcu:

— Evet amma, der, bu hızla gidecek olursanız Edirnekapi mezarlığına daha kolay varabilirsiniz.

Renkli kadın!

İki genç kadın arasında:

— Her seyahatten dönüşümde seni başka renkte görüyorum.

— Benim saçlarım siyah, tenim duru beyazdır ama ilk kocam sarısını severdi. İkinci kocam da esmerden hoşlanıyor.

**"Baharlık-Yazlık" elbiseniz için
Altinyıldız'ın meşhur alpakaları**

**ALTINYILDIZ
SUPER KID
MOHAIR**

(Alpaka)

**ALTINYILDIZ
SILKY
MOHAIR**

(Alpaka)

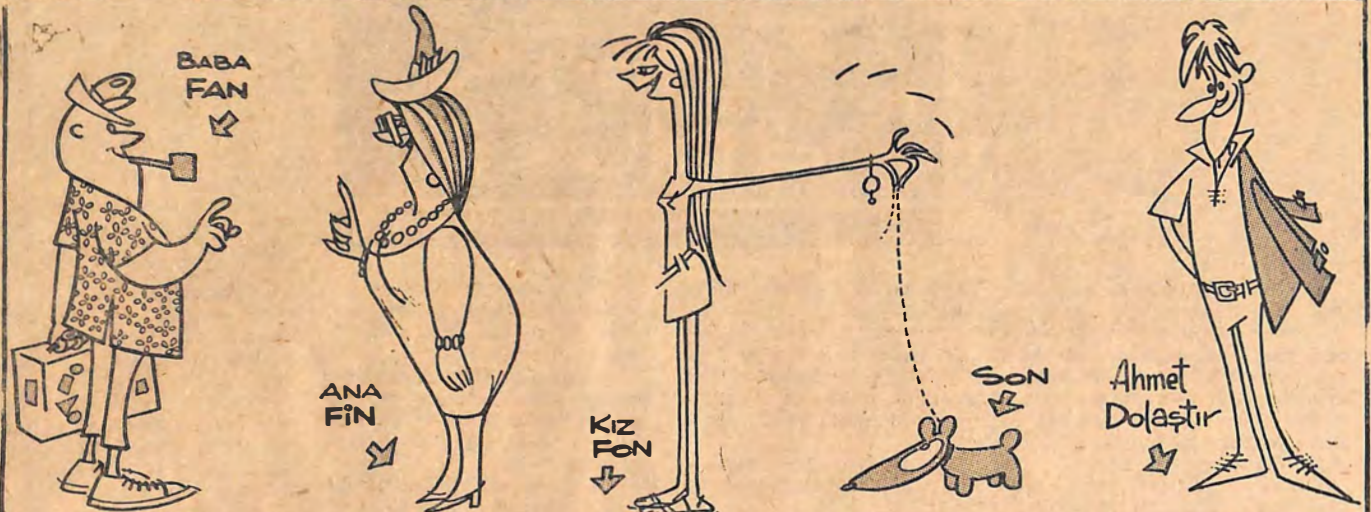
15 yıllık tecrübenin sonunda artık Avrupa'da dahi ün salan bir kaliteye erişilmiştir. Altinyıldız alpakaları, Türk tiftiğinin (mohair) tabii parlaklığı sayesinde çok canlı durur. Buruşmaz ve toz tutmaz.

Altinyıldız'ın SUPER KID MOHAIR ve SILKY MOHAIR alpaka kumaşlarından bir miktar piyasaya dağıtılmıştır.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

Memleketinde egzoz sesleriyle mücadele derneği başkanı ve susturucu fabrikası ortaklarından olup bir gün bulunduğu şehirdeki Türk işçileri tarafından yere atılan lâhmaeun sarmaya mahsus bir Turistik Türkiye broşürünü görerek meraklanmış karısını, kızını, köpeğini ve piposunu kapıldığı gibi soluğu Galata rıhtımında almıştır.

İsmi parafine benzeyen AnaFin, memleketinde parafin imalatıhanesinde haftada üç gün öğleden sonra çalışmakta olup boş zamanlarında varis tedavisi yaptırmakta ve de kocası FAN'ın aksine Gümbürtü ve şangırtıyı Sevenler Cemiyetinin faal üyelerindendir. Bayramlarda rozet takmak başlıca zevklerindenidir. AnaFin onüç derecelik kardar miyop ve biraz da astigmatlıdır.

On sekiz yaşlarında, mavi gözlü, beş kolejdokuz gece kursu birtirmiş olup halâ kültürünü yetersiz bulan, oniki yaşında aklı başına gelmiş, atletik vücudlu, hafif romantik ve en büyük arzusu Türkiye'deki harem hayatını Haremle Salacak arasında inceleyip tezleri netez kılmaktır. Bilindiği Türkçe kelimeler: Olmaz... annem görür... Zamanı değil ve esmer'dir...

Durun bitmedi daha... yeni başlıyoruz. Son basbayağı bir köpektir. Tek hususiyeti FON'un peşini bırakmaması, turistik kassap ve cigercileri, yabancı kedileri derhal tanıması, her dilde saltaya kalkması, tatil günlerinde (cumartesi, pazar) kimseyi kendini sevdirmeyip, ısıрма zevkini tatmin etmesidir.

Büyükada da eşekletür yaptıran Abbas Dolastır'ın biricik oğlu olan Ahmet, özel tahsilli, ocak ve bucak başkanılığı yapmış, hâlen dört partiye kayıtlı olup o partilerin hüviyetlerini dört ayrı cebinde taşıyan, bu arada Avrupa'ya işçi götürürken kuvvelli lisan öğrenmiş, beş lisani ana, iki lisani da babadili gibi konuşan, ideal bir rehberdir...

HAFTAYA: ADAMIMIZ AHMET ŞEREF VERİYORLAR.

Turistik abluka

VEDAT SAYGEL

ANIDEN fren yapan bir taksiyle, imanına kadar yüklü bir hamalın araya girmesi yüzünden arkadaşlarını kaybeden mini etekli güzel yabancı önce yavaşladı, sonra da vitrininde beş dilden «Hoşgeldiniz» yazılı bir antikacı dükkânının önünde aranan bakışlarla durdu.

Halkın yardım severliği, misafirperverliği bütün dünyaca bilinen ülkemizde, kuzu kuzu yolunda giden bir yabancı birdenbire durursa, hele bu duran mini etekli bir kadınsa ne olur? Seyircisinden satıcına kadar yüzlerce kişiyi yanında bulur.

Gene öyle oldu. Mini etekli güzel yabancıнын durmasıyla manzara resimleri satanlar yerlerinden fırladı, turistik ağızlık satanlar torbalarını kavradı, koşuşanları gören simitçisi, şerbetçisi karşıdaki kalabalığa doğru tabanları yağladı; yabancı, birkaç dakika içinde, bir memleket dolusu insanın arasında kaldı! Turizm Bakanlığının «Turist döviz getirir; döviz refah getirir; çevrenizdeki turistlere yardımcı olunuz, ev sahipliği yapınız» sloganını benimseyen kalabalık, mini etekli güzel yabancıya yardım etmek için birbiriyle yarıştı. Fakat o mu iyilikten anlamıyordu, bizimkiler mi yardım etmek istediklerini anlatamıyorlardı ne ise, mandanın taze ota baktığı gibi, boş gözlerle bakıyordu çevresindekilere.

Tavla partisini yarıda bırakıp gelenlerden biri:

— Ulan gacoya bakın be, dedi. Bunca millet bi yardımında bulunabilmek için işini gücünü bırakıp gelmiş, o bizi insan yerine koyup bi lâfımıza cevap vermiyor!

Vitrininde beş dilden «Hoşgeldiniz» yazılı dükkânın yaşlı tezgahtarı:

— Bir şeyler alacak galiba ama, millet dağılmıyor ki istediği gibi hareket etsin, dedi.

Sonra mini etekli güzel yabancıya dönüp, Tarzan diliyle konuşmaya başladı:

— Misis madam, eee... Var mallar bizde güzel. Fatih Sultan Mehmet'in beyaz telefonu, Yavuz Sultan Selim'in Çıldır savaşında kaybettiği kol saati, Hürrem Sultanın dürbünleri, ister?... Misis madam dönüp bakmadı bile... Bir öfkeyle sağa doğru yürüdü, çıkacak yol bulamadı. Sola doğru yürüdü, kalabalığı yaramadı. Kollarını iki yana açıp, gülümseyerek çaresizliğini belirtti. Kalabalıktan biri:

— Yahu kadın gitmek istiyor, dedi. Ayıptır, yol verin de gitsin! Tavla partisini yarıda bırakıp gelen:

— Ne gitmesi be, diye cevap verdi. İşaretle bir şeyler anlatıyor ama, içimizde işaretin gâvurcasından anlayan yok ki...

Sonra dönüp kalabalığa seslenir:

— Benden pes gardaşlar, dedi. Avrat ne Tophane dilini biliyor, ne Siirt dilini...

— Yahu bu misis madamın işaretlerini anlayacak kadar lisan bilen bir Allahın kulu yok mu yani aramızda?

Kimseyden ses çıkmayınca mini etekliye sokulup, el, kol, ayak hareketlerine bir takım Türkçe sözler de katarak, kendi konuşmaya çabaladı:

— Gözünü seveyim misis madam kardeşim. Dünya ve ahret bacağımız ol. Bak, bunca insan toplanmış sana bir yardımında, bir insanıyette bulunmak için çırpıyor. Niyetimiz iyi ama, dilden yana hepimiz mamçakız ağnadın mı? Oldu olacak bir gayret sen Türkçe öğren de, ne istediğini anlat bize be yahu...

Gerilerden biri:

— Kadıncağızı aranızda almış, çemberi neden daraltıp duruyorsunuz birader, dedi. Serbest bırakın, nasıl isterse öyle hareket etsin.

— Yoo, dedi tavla partisini yarıda bırakan. Ne diyor büyükle-rimiz? «Turist mangiz getirir, mangiz refah getirir» diyor. Mangizleri almadan bırakmak var mı?

Mini etekli yabancı, koltuğunun altındaki kitaplarda bir şeyler arıyordu. Kalabalıktan biri:

— Eğer bu alıcıysa, kelle mi keserim, dedi. Bir şeyler satacak, satacak ama, satacağının ne olduğunu anlatamıyor.

Satıcıysa, dil bilmeden de anlaşmak mümkündü. Bir kaç ki-

şi sokuldu yanına. Biri, sigara sordu. Başka biri çay istedi. Daha başkaları, sırtındaki elbiselerle, elindeki kitapları satıp satmadığını sordu. Alıcıların hepsi, almak istedikleri şeyin olup olmadığını sormaya yetecek kadar İngilizce birer cümleyi ezberle biliyorlardı.

Mini eteklinin yüzü yeniden aydınlandı. Kendisiyle İngilizce konuşanlara birer birer sor-du:

— Du yu spik İngiliz?

Altı yedi dilden «Evet - Hayır» demesini bildiğini söyleyen biri, meraklı kalabalığının adına cevap verdi:

— No!

— Ulan, dedi tavlayı yarıda bırakan, bu gacoyla konuşsa konuşsa bizim Kürt Apo konuşur. Dünyanın dilini bilir oğlan. Lâzca de, lâzca konuşsun. Kürtçe de, kürtçe konuşsun. Durun alıp geleyim şunu.

Göğsünü gere gere geldi Apo. Kalabalıktan biri:

— Aman gözünü seveyim kardeşim, dedi, sevaptır. Yol, iz bilmiyor zavallı. Düşmüş gurbet il-lerine, derdini anlatacak bir kimse bulamıyor. Konuş şununla da, memleketine dönünce, «Yazıklar olsun Türklere» demesin. «Koca şehirde derdimi anlatacak bir insan bulamadım» diye aleyhimizde propaganda yapmasın.

— Tabii tabii, dedi birkaç kişi. Neden isimizi gücümüzü bırakıp toplandık buraya?... Sırf memleket turizmüne bir hizmetimiz dokunsun, şehrin ortasında dilsiz gibi kalan bir yabancı turiste yardımımız olsun...

Mini eteklinin burnuna kadar sokulan Kürt Apo sordu:

— Ülen avrat duyu spik Top-hane?...

— No, dedi mini etekli. Bilgiç bilgiç sırtı Apo:

— Peki ilen, du yu spik Siirt?

— No!

— Du yu spik Erzurum?

— No!

— Du yu spik Rize?

— No!

Kalabalığa döndü Apo:

— Benden pes gardaşlar, dedi. Avrat ne Tophane dilini biliyor, ne Siirt dilini...

Tekrar elindeki kitapta harıl harıl bir şeyler arayan mini etekliye döndü; satıcıları göstererek sordu:

— Alacak öte beri mi arıyon?

— No, dedi mini etekli. Ay dont bay eni tihink! (Bir şey al-mıyacağım!)

Kadının üstündekileri işaret etti:

— Peki, elinde satılık malın mı kaldı?

— No! Ay hav not eni for seyl! (Satılık bir şeyim yok!)

Kalabalığa sordu Apo:

— Yahu gardaşlar, bu avradın dediklerinden anlayan var mı?

— Sadece «No» yu anlıyorum, diye cevap verdi biri. «Hayır» demektir.

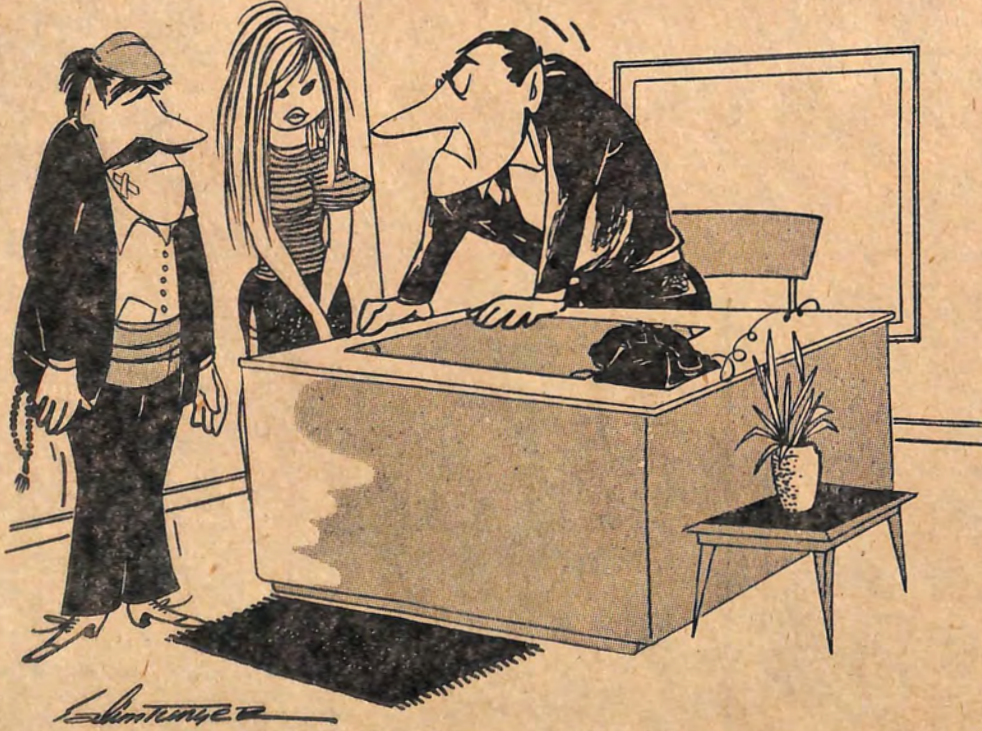
Mini etekli, elindeki kitaptan hâlâ harıl harıl bir şeyler arayıp duruyordu.

Eliyle bir takım işaretler yaptı Apo:

— Yolları mı gaybettin yoğun-sam?

— Pliz dont follov mi, ay nov-

Turistlere iyi muamele etmeyenler cezalandırılacak. — Gazeteler —

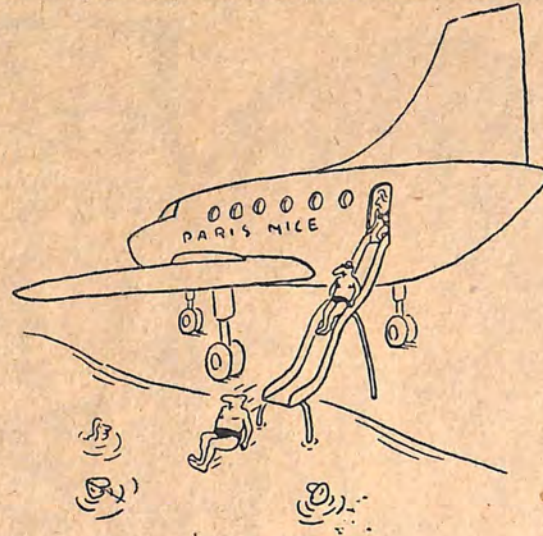

— Biz de iyi muamele edelim dedik, komiser bey!..

Onlarda Turizm

Yazısız

Yazısız

Pompei harabeleri

İtalya'dan dönen mösyö Perrichon'a, bir arkadaşı sorar:

— Pompei harabelerini de gördünüz mü?...

— Gördüm, tabii...

— Nasıl bir tesir bıraktı sizde?

— Dedikleri kadar varmış... Şehir baştan aşağı harap olmuş. Yeniden inşa etmek için dünyanın parası gider.

Bir porsiyon..

Paris'te müzikli bir lokantaya giden Amerikalı bir turist, yemek listesinden bir şey seçip garsona:

— «Bana bir porsiyon şundan getirin» der.

Garson gayet nazik:

— «Özür dilerim mösyö» diye cevap verir. «Görüyorsunuz ki orkestranın işi var!»

Güzel günler..

İki evli arkadaş arasında:

— İsviçre'ye hayranım. En güzel günlerim bu memleket sayesinde geçti...

— Yahu, sen hiç İsviçre'ye gitmedin ki!...

Seyahat ilânı!

Birleşik Amerika turizm acentaları, bir seyahat tertip etmişler. Bin dolar karşılığında, her şey dahil, Fransa'da bir aylık bir gezinti. Seyahatin ne kadar cazip olduğunu anlatmak için, acentaların buna takıtları bir isim var: «Şarap içme turu.» Yani, seyahate iştirak edecek olan turistler, en nefis Fransız şaraplarından içecekler. Boyuna keyfedecekler.

Formül büyük başarı kazanmış. Turizm acentaları ilânlarında şöyle diyor:

«Bir kere yola çıkıldı mıydı, turistler, nerede bulunduklarının asla farkında olmayacaklardır.»

Nereye gitsek?

Kadın — Doktorun tavsiyesini duydun. «Tatilinizi deniz kenarında bir yerde geçirin» dedi. Acaba nereye gitsek?

Erkek — Başka bir doktora!...

Kaplan avı

Uzun bir doğu seyahatinden dönen birisine sormuşlar:

— Hindistan'daki kaplan avında şansınız var mıydı?

— Çoook!... Bir tek kaplanla bile karşılaşmadık!

ver ay em going! (Rica ederim bırakın peşimi, gideceğim yeri biliyorum!)

— Bu avratla anlaşılmıyacağız, dedi Apo. Bi kere dil bilmiyor.

Yorgunluk ve çevresindeki kalabalıktan bunalan mini etekli, kitapları ayakta karıştırdı, olmadı. Çömeldi karıştırdı, oturdu karıştırdı, sonunda aradığını bulmuş olacak ki, sevinçle yerinden fırlayıp, avazı çıktığı kadar Türkçe bağırır:

— İçime fenalıklar geliyor, çekilin nefes alayım be!

— Efferim, dedi Apo. Bir şey alıp satamadık ama, sonunda avrada Türkçeyi öğrettik!

Ertesi gün çıkan gazetelerden birinde, yurdumuzdan ayrılan mini etekli güzel bir turist ile yapılan röportaj vardı. «Geldiğim gibi gidiyorum» diyordu mini etekli güzel. «Yurdunuzu övdükleri için gelmişim. İstanbul belki güzel bir şehir ama, çevremi kuşatan insan duvarından hiçbir yeri göremedim ki...»

Vedat SAYGEL

İngiliz gençleri erken evlenip erken boşanıyorlar. —Gazeteler —

— Sevgilim, şimdi eve mi gidelim, boşanma dairesine mi?

**GELECEĞİ
İÇİN**

**SİZE
GÜVENİYOR**

**SİZ DE
AKBANK'a
GÜVENİN**

**1967
YILINDA**

**5 MİLYON
AKBANK**

AŞK DERSLERİ

Oto-trafik

Şemsi BELLİ

TARİFİ: Duygusal ve sevgisel trafiğin elverişli olduğu aşk yollarında hareket halinde bulunan dişi araçların tümüne birden «Aşkomobil» denilir.

Ön tekerlekleri portakaldan, arka tekerlekleri karpuzdan biraz daha büyük olan bu dişi araçların motor, şanzuman, vites kutusu, diferansiyel, plâka, çamurluk, döşeme, bagaj gibi önemli özelliklerini «Motor Bilgisi» dersimizde tüm ayrıntılarıyla inceliyeceğiz.

Çeşitleri:

Dişi araçlar (Aşkomobiller), kullanılıma amaçlarına göre üçe ayrılırlar:

1 — Hususi binek otoları: Yalnız sahibine aittir. Yakutunu aracın sahibi doldurur. Direksiyon çoğunlukla araç sahibinin elindedir. İyi bakımlı,

temiz, pırıl pırıl araçlardır bunlar. Her an garajınızda emrinize hazır olduğu için dilediğiniz zaman rahatlıkla binebilirsiniz.

2 — Taksiler: Aşko-trafik bilgisi ve Aşkomobil tecrübesi yeterli olmayan kişiler, hususi oto ile taksiyi birbirinden kolayca ayıramazlar. Çünkü aşk trafiğinde taksilerin daması yoktur. Ama bu işin erbabı, karşısındaki dişi aracın rengine, boyasına, aksesuarına şöyle dikkatlice bir göz attı mı, karşısındaki hususide çalışan ve fakat kaçak müşteri alan bir araba bile olsa sezmekte güçlük çekmezler.

Taksilerin hemen hemen hepsinde taksimetre olması olağandır. Ama bu taksimetreler bazı müşteriye işler, bazılarına işlemez. Taksimetre işlese de, işlenese de, iniş ve binişlerde pek dikkatli ve nazik davranmak ücret bakımından taksi yolcuları için çok önemli bir noktadır.

3 — Dolmuşlar: Eskimiş, ya da köhneleşmiş, genellikle taksi olarak çalışmaya elverişli hali kalmamış (dişi) araçlar dolmuş yaparlar. Kaç kişi doldurabilirlerse hepsine yer vardır onların içinde. Yalnız bir noktaya dikkatinizi çekmek isterim: Dolmuş yapan aşkomobillerin modelleri eski olmasına rağmen son zamanlarda yeni model pırıl pırıl, mini-etekli mini-büslerin de diskotek kulüplerde ta sahlara kadar çok hızlı dol-

muş seferleri yaptığını unutmayınız!

Aşkomobiller kullanılıma amaçlarının dışında birçok çeşit ve modellere ayrılırlar. Model (yani arabanın esas fabrikasından dışarı çıkış tarihi) eskidikçe, değer de o nisbette düşer. Biçim ve markaları da dişi arabanın değerini etkileyen

ayrı bir faktördür. Kimi Volkswagen 1300 ler gibi ufak-tefek, kimi Mercedesler gibi sağlam ve dayanıklı, kimi Opeller gibi zarif ve minyon, kimi Fordlar gibi olgun ve dolgun, kimi Citroenler gibi ortaşekerli, kimi de Cadillaclar gibi lüks ve konforludur.

Trafik:

Binmişlerin, inmişlerin (yani yayaların) aşk yolları üzerinde dişi araçlarla olan karşılaşmalarını ve çarpışmalarını düzenleyen kuralları topluluğuna Aşk Trafiki denir.

Yaya kalan salaklar ve dangalaklar, biçimli bir yerde uzun süre beklemeyi göze alırlarsa herhangi bir aşkomobile çabucak atlayıvermek fırsatını bulabilirler. (Dikkat edin, trafik polisi düdüklese

hapi yuttunuz demektir!)

Tek yönlü yol:

Bir ucunda karınızın ve kaynananızın öteki ucunda sizin bulunduğunuz, kavislerle dolu evlilik yoluna Aşk Trafikinde «Tek yönlü yol» denilir. Yol boyunca sağa ve sola dönüş yasaktır. Geriye dönüş ise — Asliye Hukuk Mahkemelerinin

boşanma dosyaları ne kadar fazla olursa olsun — her babayığın harcı değildir. Binmiş olduğunuz araç devrilsen, hasara uğrasa, hattâ motorü bozulsa, iş görmese bile kolay kolay garaja çekemezsiniz. Araç sizi çekmese de siz o aracı ve o çileyi yolun öteki ucuna kadar çekmek zorundasınız. (Yanınıza zincir, takoz, çekme halatı almayı elbette unutmazsınız!)

Çok yönlü yol:

Herhangi bir aşkomobilin motor ve şase numarası sizin üzerinize kayıtlı değilse, bekârlık asfaltında canınızın istediği yönde canınızın istediği hızla uçabilirsiniz. Her yerde park yapmak, en tehlikeli hızlarla en tehlikeli virajları almak artık sizin ustalığınıza ve

kullandığınız dişi aracın marka ve modeline bağlı bir durumdur.

İstedığınız kadar araç değiştirmenizde de bir sakınca yoktur. Canınız bir Opel'e binmek ister, atlırsınız hemen, geçersiniz direksiyona. Diyelim ki bir süre sonra Opelden bıktınız ve tam o sırada Anayoldan geçen bir Pontiac taksi gördünüz; hoşunuza gitti biçimi, modeli. Kurallarına uygun bir işaret çekince araç önünüzde hazır. İsterseniz piyasaya yeni çıkmış mini etekli bir mini-büs'e de atlayabilirsiniz herhangi bir durakta. Canınız bir Anadolu dilberini çekince sevimli ve renkli bir taşra kızını andıran Anadolu'lar bile acenta vitrinlerinden size ışıltı ışıltı göz kırpar. İşte böyle her çeşit arabaya (ister müşteri, ister araç sahibi, ister oto-stopçu olarak) rahatlıkla binip dilediği-

niz gibi tur attığınız bekârlık asfaltına «Çok yönlü yol» denilir. (Bu yol size helâl olsun!)

Ehliyetnâme:

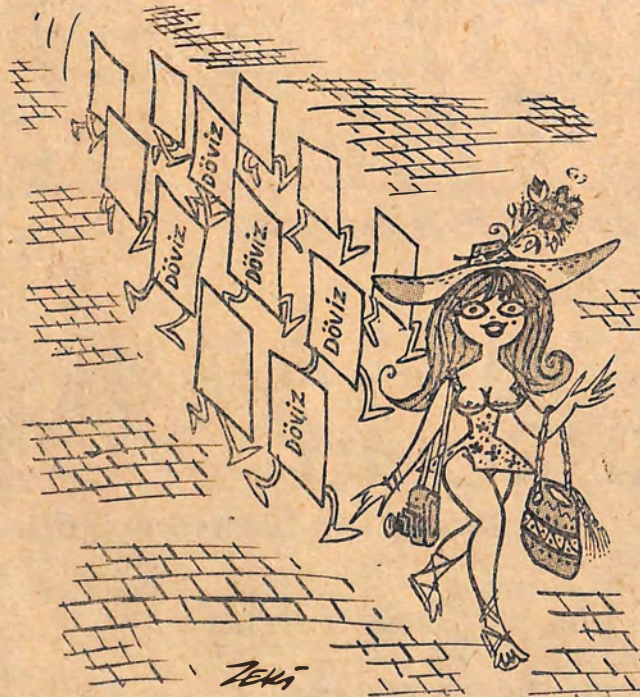
Onbeş yaşına gelmiş her kişi ehliyetnâme alabilir ve aşkomobil kullanabilir. Yeter ki Aşk-Trafik imtihanında başarı sağlayabilecek kadar bu şin dalgalarını öğrenmiş olsun.

Trafik işaretleri:

Işık sarı mı? Gazlayınız ve geçiniz!... Işık yeşil mi? Bir saniye bile düşünmenize lüzum yok yine geçiniz!... Işık kırmızı mı yandı? Yine geçiniz, efendim yine geçiniz, ama biraz dikkatlice geçiniz!... Aşk trafiğinde yasak diye hiçbir şey yoktur çünkü... Ve çünkü zaten aşk demek yasaklar, gizlilikler topluluğu demektir. Ve yine çünkü aşk trafiğinde hiçbir trafikçi size kolay kolay ceza yazmak imkânına sahip değildir. (Zordur Allah kurtarmasın, herkes yakalanır bu hastalığa da ondan!)

Fren mesafesi:

Aşkomobilinizi beğendiğiniz andan, binneye karar verdiğiniz ana kadar geçen mesafe «Fren mesafesi» dir. Bu devre içinde istediğiniz kadar —tabii yerine göre— fren yapabilir sonra yine harekete geçebilirsiniz. Ama fren mesafesini aştıktan sonra frenlerin patlasa bile bir tehlike söz konusu değildir.

Görülmemiş bir turist!

it Adası

— 22 —

— Elliye medil bile, korkma!...
— Kolumu çöz, dedim.
— Bıçak, diye çuvalın içine elini daldırdı.

Sadece yorganımızı aldık, bayır aşağı koşmağa başladık. Birkaç dakika içerisinde sığ bir çalığın içine deydik. Durup bir nefes aldık.

— Gızdın mı? diye sordu Necmiye.

— Kızdım. Hem de çok. Elime geçsen boğardım.

— Hadi şindil boğsana... Ben mahsustan yaptım. Yoksa, namusum iki paralık olacaktı.

— Göbek attın ya o kadar?

— Keyfimdən mi attım? Al istersen sana da atayım.

Boynuma dolandı. Kuvvetle sıktım onu...

— Hadi durma, nerdeyse gelirler, dedim.

— Onlar mı gelecek? Ben bilirim sarhoş milletlin. Bı desdi şarabı içtikten sonra hüngür hüngür ağlıyorlardı şindil göca kellenin yanında.

— Öldürdün mü yoksa herifi?

— Heç öldürür müyüm? Amma enayi serhoşlar, şindil onu öldü zannederler. Aralarında candarmaya ne diyeceklerini kavileştiriyorlardı... Hadi hadi, onlar çoktaan unuttular bizli, ağır ağır düşek yola...

— Düşelim.

— Ver yorgan dengini bana!...

İKİNCİ BÖLÜM

Necmiye'yle, sırtımızda yorgan dengi, dağlardan aştık, tepelerden geçtik, üç gün üç gece dura dinlene yol aldık. Bir sabah vakti kendimizi Adana'nın Taşköprü'sünde bulduk.

İstanbul'un mu taşı toprağı altındır, Adana'nın mı bilmem ama, bildiğim bir şey varsa bizim oralarda yorganını omuzuna vuran, Adana'nın

yolunu tutardı. Öyle derlerdi... Sıcağı ve sıtması bir yana, yaşanacak —şayet yaşamaksa— bir şehirdi tüm garipler, kimsesizler için...

Neden bir köye gitmemiştik, neden köyün birinde imamlık bulamıştım, bilmiyorum. Seyit Çoban'ın orada uğradığımız tecavüzden sonra düşünmemiştim böyle bir şey. Korkmuşuk, daha doğrusu ben korkmuşum...

Necmiye'nin yüzü, dudakları, yürüyüşü, her şeyi, her şeyi şehvetti. En tabii halinde bile erkekleri cezbeden bir tarafı vardı. Köyler bizim için değildi. Bir imam karısı olamazdı Necmiye. Tanrı onu işveli yaratmış, ama imam karısı olacağını düşünmemişti hiç.

Yol boyu onu izledim. Hele, o kamyonda karşılıklı otururken, hep onun yüzüne bakmışım. Kamyondaki ameleler hiç gözlerini ayırmamışlardı Necmiye'den. Hele bir tanesi işi iyice azıtmış, dibine dek yaklaşmıştı...

Ondan vaz mı geçecektim, onu bırakacak mıydım? Böyle bir şeyi aklımın kıyısından bile geçirmiyordum. Öylesine bağlanmışım, öylesine sevmişim bu kadını... Buna kader diyordum biraz da... Rotasını biz çizemediğimiz, oluşunu biz harırlayamadığımız kaderli...

— Bura nere? diye sordu Necmiye.

Daha önceden duymuşum bu köprüyü:

— Adana, dedim.

— Buradan başka bir köye glde-ciyk mi?

— Hayır, burada kalacağız.

Derin bir düşünceye daldı. Yorgan benim sırtımda olduğu için, Necmiye önüm sıra gidiyordu. Ya-tağında, bir çay kadar ufalmış ne-hire baktıktan sonra:

— Ya erim bizi cöürse? dedi.

Hiç düşünmemiştim bunu. Yorganı, köprü'nün korkuluğuna dayayıp oturdum. Necmiye de yanıma

çömelidi. O kadar yorgun, o kadar bitkindim ki, adım atacak hâlim yoktu.

— Koca şehirde bizli nerden görecek kocan? dedim.

Acı acı baktı yüzüme. Beni kaybetmek korkusu mu vardı acaba içinde?...

— Senin kocanla resmî nikâhın var mıydı?

— Hökümet nikâhı mı?

— Hıı.

— Yok. Arap İmam gıymıştı.

— Ne korkuyorsun öyleyse? Şa-

yet bir yerde görür de yanına yaklaşacak olursa, ağzına geleni söyler, defedersin. Sana yıllardır bakmayan bir adam burada mı sahip çıkmaya kalkacak. Hele şunun düşündüğü şeye bak!

Böyle demişim ama, ben de korkmağa başlamışım. Olur ki, münasebetsiz bir yerde karşımıza çıkar:

«Ver ulan benim avradımı» derdi. Derse desindi. O zaman Necmiye'ye sorardık:

«Beni mi istiyorsun, bunu mu?» derdik.

İçim rahat etmedi. Sordum:

— Şimdi kocan karşımıza çıksa, başlasak kavgaya ve sana sorsak, hangimizle gidersin?

Güldü:

— Allah etmesin bir daha onunla aynı yastığa baş koymak... dedi.

— Öyleyse bir korkun olmasın.

Hem göreceksin bak, öyle kurnaz, öyle şeytan olacağım ki, ekmeğimizi taştan çıkaracağım.

— İmamlık etmice mi?

— Zorda kalmayınca etmiceceğim. Son care imamlık... Zaten bu koca şehirde imamlık bulunmaz ki...

Şu minarelere bak!... Herifçöğülleri, imamsız bırakırlar mı bunları? Başka işler yapacağım Necmiye, başka işler...

Sonraları çok hatırlayacağım bu sözlerimi...

«Kurnaz olacağım, şeytan olacağım, başka işler yapacağım...»

Küçük dünyanın insanları... Hep böyle derler zahir, hep böyle konuşurlar. Ama, büyük şehrin, büyük çarklarına düştükleri gün, ufalanırlar, un olurlar, toz olurlar...

Köprü'nün bittiği yerde, yerlere serilmiş bir sürü insan vardı. Kadınlar, kızlar, yaşlılar, gençler, çocuklar... Ne de olsa erkekler, yine erkekliklerini belli ediyorlardı. Yorganların üzeri erkeklerle alttı. Kadınlar, taşların üzerinde bağdaş kurmuşlar, Kürtçe, Arapça bir şeyler anlatıyorlardı birbirlerine... Yumrukla ezdiği soğanına kara ekmeğini katik edenlerden başka, ırmağı seyrede seyrede katıksız kuru ekmeğini de yiyenler vardı. Ara yerde bir aşlamacı (Piyan şerbeti) geziyor:

— Otuziki dişine trampet çaldırıyordun ağam, diye bağırıyordu.

Yüreği çok yananlar, bu aşlamacıdan, az yananlarsa Kale Kapısı'nın bir insan boyundan yüksek tulum-basından kan gibi suyu kana kana içiyorlardı.

Necmiye:

— Bunlar niye toplanmışlar? diye sordu.

— Bilmem, dedim.

Yanımızdan geçmekte olan, şapkasının sırtı kopmuş, burma bıyıklı, kara kaşlı, kara gözlü delikanlıya sordum:

— Burada neyi bekliyorsunuz hemşerim?

Delikanlı, önce bana, sonra Necmiye'ye baktıktan sonra:

— Türkçe nizanım... dedi.

— Türkçe ne dedin?

— Türkçe nizanım.

Yaşlı bir adam sokuldu yanıma:

— Türkçe bilmem diyor, dedi. Kürttür o. Ne istiyorsunuz siz?

— Hiliç, niye millet toplanmış diye soracaktım.

— Valiyi sünnet edeceklermiş de...

— Hangi valiyi?

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 - İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 16347 — 85)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

— Hangi valiyi olacak, buranın valisini.

— Sen dalga mı geçiyorsun hemşerim?

— Ne dalgası gardaşım? Buranın Galegapısı olduğunu bilmiyon mu? Tee bak köprü'nün başına!... Bu yol nereye gider biliyon mu, ovaya gider. Orda goza var, orda buğda var.

— Biz yabancıyız da...

— Nerden geliyorsunuz?

— Biz mi? Çok uzaktan...

— Gürünlü müsünüz, yoksa Eğin'li mi?

— Yooo...

— Malatya?

Attım:

— Elâziz...

— İşe mi gideceksiniz?

— Yoo...

— De senin Allahının, ula hem işe getmiyecen, hem de ne demiye dikilin burda? Yok mu Allahını seversen senin işin? Al avradını, çek get işine.

Bu adam niçin kızmıştı bize? Oysa, ne kılığımız zengin kılığıydı, ne de davranışımız... Üstelik onlar gibi yorganımız da vardı sırtımızda...

Necmiye yanıma sokuldu:

— O herif niye gızıştı?

— Bilmem...

Karşıdaki bakkala gittim. Bir ek-mek, biraz da peynir aldım. İrmağın kenarına giderek karnımızı doyurduk. Tulumbadan akan kan gibi suyu içtikten sonra karnımız iyice şişti. Leş gibi kokan umumî helânın duvarına sırtımızı dayıyarak oturduk.

Necmiye hiç memnun değildi! Bu-raye gelişimizden. Gözleri kalabalıkta, boyuna kocasını arıyordu.

— Ne zamana gadar burada galecağız Mehdi? Başımızı sokacak bir yer bulsak. Dağlara honzemez bu-ra.

Doğruldu. Gözlerimden uyku, ayaklarımın ucundan yorgunluk akı-yordu. Kalabalıkta bir oynaşma, bir kaynaşma oldu. Ort:da siyah bir o-tomobil duruyodu. Etrafında da bir yığın insan vardı.

— Sen dur Necmiye, bir bakıp geleyim, dedi...

— Çabuk gel!...

— Şimdi.

Arabanın içinde yanakları al al, boynu katmer katmer bir adam otur-maktaydı.

— Zeynel ağa, Zeynel ağa, diye bağrışmalar duyuluyordu. Yanımda duran tatlıcıya:

— Kim bu? diye sordum.

— Biliyon mu?

— Vali mi yoksa?

— Ne valisi gardaşım? Vali kaç paralık adam onun yanında? Buna a-dıyran şanıyan Çukurluk'lu Zeynel ağa derler. Toprağının bir ucundan 7000 ucuna üç gün üç gecede atnan dulaşaman. Dört avradı, iki taksisi, iki de köşgü var. Hey gidi gardaşım hey, sen ne diyon? Nesi var lan valinin? Evi hükümetin, taksisi hükümetin, aylığı hükümetin. Bu Zey-nel ağa, kendi hükümet lan. Vallaha billâha kendi hükümet!...

— Niye gelmiş buraya?

— Bilmen mi sen bunları? İrgat-başına güvenmiyor, kendi gelip se-çiyor işçileri. Öyle anasının gözüdür ki... Sen aserlik yaptın mı?

— Yoo...

— Yapsan bilirdin. Hani mâylene var ya, adamı çürüğe ayırırlar, saka-ta ayırırlar, işte onun gibi Zeynel ağa da işçileri çürüğe ayırır, sakata ayırır. Bak şunlara, şunları seçmedi işte.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Becerikli doktor

İki kadın dertleşiyorlardı. Biri:

— Çok iyi bir doktor, dedi, tedaviden önce o derece sinirliydim ki, kocamla bile sevişemiyordum.

Arkadaşı çapkın bir gültümseme ile:

— Şimdi de kim olursa olsun sevişiyorsun değil mi? diye cevap verdi.

Sürpriz partiler

Güzel kız, annesine itiraf etti:

— Biliyor musun anne... Sana sıkıcı bir şey söyleyeceğim: Gebeyim!..

Anne kollarını havaya kaldırarak:

— Neee! Sefil kız, gebe misin? Aman Allahım, babana ne diyeceğiz?... Ne kadar? Bari onu biliyor musun?...

Genç kız pişkin bir tavırla omuzlarını kaldırarak:

— Doğru dürüst bilmiyorum... Üç veya dört diyelim... Çünkü biliyor musun anne, bu sürpriz partilerin sayısı hiç belli olmuyor!...

— Hizmetçinin de plâja getirdiğini ilk defa duyuyorum.

Haksızlık

Küçük François, sınıf arkadaşına şikâyet ediyordu:

— Annem ve babam bana kar-şı çok haksız davranıyorlar

Arkadaşı:

— Ne yapıyorlar?

— Ben bir parmağımı burnu-ma soksam derhal cezalandırılı-yorum. Halbuki küçük kardeşim ayağının birini ağzına soksa, bu-nu fevkalâde hoş buluyorlar!

Hasta

Doktorun asistanı:

— Doktor, çabuk gelin...

— Ne var?

— Bir adam ilki bacağına da kesmiş.

— İyi. Söyle içeri girsin.

Belli

Yolculukta tanışan iki kişi, de-rede tepeden konuşuyorlardı. Söz dönüp dolaşp evliliğe gelince, biri:

— Evlilik hakkında ne düşünüyorum biliyor musun? dedi.

Diğeri sordu:

— Evli misiniz?

— Evet.

— Öyleyse düşündüklerinizi açıklamanızın gereği yok. Siz de herkes gibi, «Allah kurtarsın!» diyeceksiniz.

— O denemeyi benim üzerimde yapar mısınız?..

— Sana bir şey itiraf edeceğim güzelim. Seninle tanıştığundan beri karnımı içeri çekiyordum.

Suçlu

Adamın biri, metresini öldürmekten sanık olarak mahkeme-ye getirilmişti. Yalnız, bütün deliller aleyhine olmakla beraber ceset meydanda yoktu. Suçlunun avukatı, delilleri reddediyordu. Müdafaaası sırasında trajik bir edayla haykırdı:

— Şimdi kapıya bakınız, öldürüldüğü sanılan kadının kapı-dan içeri girdiğini göreceksiniz! Bütün başlar kapıya çevrildi.

Avukat sözlerine devam etti:

— Gördünüz mü hâkim bey, jüri âzâları... Hepiniz kapıya bak-tınız. Çünkü öldürüldüğü sanılan kadının geleceğini sandınız. De-mek ki bulunamayan kadın, belki de ölmemiştir. Sanığın lehine bundan daha kuvvetli bir delil olur mu?

Hâkim:

— Hayır, dedi. Müdafaaanızı kabul etmiyorum.

Avukat itiraz etti:

— Fakat herkes kapıya baktı!

Hâkim:

— Evet herkes baktı, ama sadece suçlu bakmadı!

DÜNYA Karikatürleri

— UŞAK OLDUĞUNU UNUT DA , BEYEFENDİLİĞİNE BAK BİRAZ !..

— NEE ?.. BENİM DÜZENİMİ BU GÜZEL TABİATINI BOZACAĞINI SANIYOR SUN ?..

— LÂF ARAMIZDA , HARPTE BURAYI BEN BOMBALAMIŞTİM..

— NE VAR KIYAFETİMDE ? BURASI YATAKLI VAĞON DEĞİL Mİ ?..

— YALAN SÖYLEME GEORGE ... BU LULU ORADA YOKTU ...

Çocuğunuzu para biriktirmeye
alıştırmak için
YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanını
deneyiniz.

Akhaba

- AMAAAN... SENDE HEP KÖTÜ DÜŞÜNÜK-
ŞÜN. HİZMETÇİ KIZLA GÜNEŞ BANYOSU
YAPIYORUZ ŞİMDİLİK ...

G. PICHARD

- GENE BOĞAZIMI ÜŞÜTMÜŞÜM ...

- HAYDİ , KAZANAN GELSİN ...

- SIKILMA , BİRİLERİ GELİRSE
TOPUZUMU Çİ ZERİM ...